ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 3ης Απριλίου 2003 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις Τ-44/01, Τ-119/01 και Τ-126/01,

Eduardo Vieira, SA, με έδρα το Vigo-Pontevedra (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους R. García-Gallardo Gil-Fournier και M. D. Domínguez Pérez, δικηγόρους,

προσφεύγουσα και ενάγουσα στις υποθέσεις Τ-44/01 και Τ-126/01,

Vieira Argentina, SA, με έδρα το Buenos Aires (Αργεντινή), εκπροσωπούμενη από τους R. García-Gallardo Gil-Fournier και M. D. Domínguez Pérez, δικηγόρους,

ενάγουσα στην υπόθεση Τ-44/01,

Pescanova, SA, με έδρα τη Chapela (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους A. Creus Carreras, B. Uriarte Valiente και S. Rodríguez Artacho, δικηγόρους,

προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-119/01,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από την S. Pardo Quintillán, επικουρούμενη από τον J. Guerra Fernández, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

εναγομένης,

που έχει ως αντικείμενο, στην υπόθεση Τ-44/01, αγωγή αποζημιώσεως, βάσει των άρθρων 235 ΕΚ και 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, για τη ζημία που προκλήθηκε, λόγω της αναστολής της πληρωμής του υπολοίπου της χρηματοδοτικής συνδρομής που χορηγήθηκε στο σχέδιο ARG/ESP/SM/26-94 για τη σύσταση μικτής εταιρίας στα πλαίσια της συμφωνίας για τις σχέσεις που αφορούν τη θαλάσσια αλιεία μεταξύ της Κοινότητας και της Δημοκρατίας της Αργεντινής, στην υπόθεση Τ-119/01, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 19ης Μαρτίου 2001, περί μειώσεως της συνδρομής που χορηγήθηκε στο σχέδιο ARG/ESP/SM/17-94, ενόψει της συστάσεως μικτής εταιρίας στα πλαίσια της συμφωνίας για τις σχέσεις που αφορούν τη θαλάσσια αλιεία μεταξύ της Κοινότητας και της Δημοκρατίας της Αργεντινής, και, στην υπόθεση Τ-126/01, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 19ης Μαρτίου 2001, περί μειώσεως της συνδρομής που χορηγήθηκε στο σχέδιο ARG/ESP/SM/26-94, ενόψει της συστάσεως μικτής εταιρίας στα πλαίσια της συμφωνίας για τις σχέσεις που αφορούν τη θαλάσσια αλιεία μεταξύ της Κοινότητας και της Δημοκρατίας της Αργεντινής,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, J. Azizi και M. Jaeger, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 28ης Νοεμβρίου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

Η συμφωνία για τις σχέσεις που αφορούν τη θαλάσσια αλιεία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Δημοκρατίας της Αργεντινής

1 Η συμφωνία για τις σχέσεις που αφορούν τη θαλάσσια αλιεία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Δημοκρατίας της Αργεντινής (στο εξής: συμφωνία για την αλιεία) κυρώθηκε για λογαριασμό της Κοινότητας με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3447/93 του Συμβουλίου, της 24ης Σεπτεμβρίου 1993 (ΕΕ L 318, σ. 1).

2 Το άρθρο 5, παράγραφοι 1 και 2, της συμφωνίας για την αλιεία ορίζει τα εξής:

«1. Τα μέρη δημιουργούν τις κατάλληλες προϋποθέσεις για τη σύσταση στην Αργεντινή επιχειρήσεων με κεφάλαιο προέλευσης ενός ή περισσοτέρων κρατών μελών της Κοινότητας και για την ίδρυση μικτών εταιριών και προσωρινών ενώσεων επιχειρήσεων στον τομέα της αλιείας μεταξύ εφοπλιστών της Αργεντινής και της Κοινότητας με σκοπό την από κοινού εκμετάλλευση και, κατά περίπτωση, μεταποίηση των αλιευτικών πόρων της Αργεντινής, σύμφωνα με τους όρους που καθορίζονται στο πρωτόκολλο Ι και στα παραρτήματα Ι και ΙΙ.

2. Η Αργεντινή χορηγεί στις επιχειρήσεις που αναφέρονται στην παράγραφο 1 πρόσβαση στις δυνατότητες αλιείας που καθορίζονται στο πρωτόκολλο Ι, σύμφωνα με τις διατάξεις των παραρτημάτων Ι έως IV».

3 Το άρθρο 2, στοιχείο ε', της συμφωνίας για την αλιεία ορίζει τη «μικτή εταιρία» ως «μια εταιρία ιδιωτικού δικαίου, που έχει συσταθεί από έναν ή περισσότερους κοινοτικούς εφοπλιστές και ένα ή περισσότερα φυσικά ή νομικά πρόσωπα της Αργεντινής, τα οποία συνδέονται με σύμβαση μικτής εταιρίας, με σκοπό την εκμετάλλευση και, κατά περίπτωση, τη μεταποίηση των αλιευτικών πόρων της Αργεντινής και των κατά προτεραιότητα εφοδιασμό της αγοράς της Κοινότητας».

4 Η σύσταση μικτής εταιρίας συνεπάγεται, κατ' αρχήν, τη μεταβίβαση κοινοτικού πλοίου (άρθρο 5, παράγραφος 3, της συμφωνίας για την αλιεία). Κατά συνέπεια, το πλοίο αυτό διαγράφεται από το κοινοτικό νηολόγιο.

5 Το σημείο 2 του παραρτήματος ΙΙΙ της συμφωνίας για την αλιεία προβλέπει ότι τα σχέδια για τη σύσταση μικτών επιχειρήσεων υποβάλλονται στην Επιτροπή από τα κράτη μέλη «σύμφωνα με τους σχετικούς κοινοτικούς κανόνες».

6 Σύμφωνα με το σημείο 3 του παραρτήματος ΙΙΙ της συμφωνίας για την αλιεία, η Κοινότητα υποβάλλει στη μικτή επιτροπή τον κατάλογο των επιλέξιμων σχεδίων για οικονομική συνδρομή. Η διάταξη αυτή ορίζει τα εξής:

«Η μικτή επιτροπή αξιολογεί τα σχέδια βάσει κυρίως των ακόλουθων κριτηρίων:

α) τεχνολογία κατάλληλη για τις προτεινόμενες αλιευτικές δράσεις·

β) αλιευόμενα είδη και ζώνες αλιείας·

γ) βαθμός εκσυγχρονισμού των αλιευτικών πλοίων·

δ) συνολικό κόστος της επένδυσης που αφορά το σχέδιο·

ε) κόστος της επένδυσης για τις εγκαταστάσεις στην ξηρά·

στ) αλιευτική εμπειρία του κοινοτικού και κατά περίπτωση Αργεντινού εφοπλιστή.»

7 Σύμφωνα με τα σημεία 4 και 5 του παραρτήματος ΙΙΙ της συμφωνίας για την αλιεία, τα σχέδια εγκρίνονται, κατόπιν εισηγήσεως της μικτής επιτροπής, από «την αρμόδια αρχή της Αργεντινής και από την Κοινότητα».

8 Το πρωτόκολλο Ι της συμφωνίας για την αλιεία φέρει τον τίτλο «δυνατότητες αλιείας και χρηματοδοτική συνδρομή». Το άρθρο 1 θέτει τα ετήσια μέγιστα όρια των αλιευμάτων για τα πλεονασματικά (μακρόουρος Παταγωνίας, καλαμάρια Illex, μπακαλιάρος Αργεντινής ή/και μακρόουρος) και τα μη πλεονασματικά (μερλούκιος Αργεντινής) είδη που αφορά η συμφωνία για την αλιεία.

9 Οι μικτές εταιρίες μπορούν να αλιεύουν τα πλεονασματικά και τα μη πλεονασματικά είδη των οποίων γίνεται μνεία εντός των ορίων που καθορίζει το πρωτόκολλο Ι (άρθρο 6 της συμφωνίας για την αλιεία) και λαμβάνουν οικονομική συνδρομή σύμφωνα με τις διατάξεις του εν λόγω πρωτοκόλλου Ι (άρθρο 7 της συμφωνίας για την αλιεία).

10 Προς τούτο, το άρθρο 3 του πρωτοκόλλου Ι ορίζει τα εξής:

«1. [...] η Κοινότητα χορηγεί οικονομική ενίσχυση για τη σύσταση των μικτών εταιριών [...].

Αυτή η οικονομική ενίσχυση [...] προορίζεται για τον κοινοτικό εφοπλιστή και αποσκοπεί να καλύψει μέρος της οικονομικής του συμμετοχής για τη σύσταση μικτής εταιρίας [...] ή/και για τη διαγραφή των αντίστοιχων πλοίων από το κοινοτικό νηολόγιο.

2. Για να ενθαρρυνθεί η σύσταση και η ανάπτυξη μικτών εταιριών, η Κοινότητα χορηγεί στη μικτή εταιρία που είναι εγκατεστημένη στην Αργεντινή οικονομική συνδρομή ίση με το 15 % του ποσού που καταβλήθηκε στον κοινοτικό εφοπλιστή [...].

[...]

4. Οι διατάξεις σχετικά με τη διαδικασία της αίτησης και με τον τρόπο καταβολής της κοινοτικής ενίσχυσης στον κοινοτικό εφοπλιστή, που προβλέπονται στην παράγραφο 1, πρέπει να είναι εναρμονισμένες με τις σχετικές διατάξεις της κοινοτικής νομοθεσίας [...]».

Η κοινοτική νομοθεσία περί μικτών εταιριών στον τομέα της αλιείας

11 Στις 18 Δεκεμβρίου 1986, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 4028/86, σχετικά με κοινοτικές δράσεις για τη βελτίωση και την προσαρμογή των διαρθρώσεων του τομέα της αλιείας και της υδατοκαλλιέργειας (ΕΕ L 376, σ. 7). Ο κανονισμός αυτός, όπως τροποποιήθηκε διαδοχικά με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3944/90 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1990 (ΕΕ L 380, σ. 1), με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2794/92 του Συμβουλίου, της 21ης Σεπτεμβρίου 1992 (ΕΕ L 282, σ. 3), και με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3946/92 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1992 (ΕΕ L 401, σ. 1), προβλέπει, στα άρθρα 21α έως 21δ, τη δυνατότητα της Επιτροπής να χορηγεί στα σχέδια των μικτών εταιριών αλιείας διάφορα είδη χρηματοδοτικής συνδρομής, της οποίας το ύψος ποικίλλει ανάλλογα με το εκτόπισμα και την ηλικία των οικείων σκαφών, εφόσον τα σχέδια αυτά πληρούν τις προϋποθέσεις που καθορίζει.

12 Η «μικτή εταιρία» ορίζεται, στο άρθρο 21α του κανονισμού 4028/86, ως εταιρία ιδιωτικού δικαίου «Που περιλαμβάνει έναν ή περισσοτέρους κοινοτικούς εφοπλιστές και έναν ή περισσοτέρους εταίρους τρίτης χώρας [...], με σκοπό την εκμετάλλευση και, ενδεχομένως, την αξιοποίηση των αλιευτικών πόρων των υδάτων που βρίσκονται στην κυριαρχία και/ή τη δικαιοδοσία των εν λόγω τρίτων χωρών, και των κατά προτεραιότητα εφοδιασμό της αγοράς της Κοινότητας». Η Επιτροπή χορηγεί στα σχέδια των μικτών εταιριών χρηματοδοτική συνδρομή «που προορίζεται να καλύψει τη χρηματοπιστωτική συμμετοχή του ή των κοινοτικών εταίρων που αντιστοιχεί στο κεφάλαιο που επενδύεται στη μικτή εταιρία» (άρθρο 21γ, παράγραφος 1).

13 Το άρθρο 44 του κανονισμού 4028/86, που είχε εφαρμογή μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1993, ορίζει τα εξής:

«Καθ' όλη τη διάρκεια της κοινοτικής παρέμβασης, η αρχή ή ο οργανισμός που ορίζεται για τον σκοπό αυτόν από το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος διαβιβάζει στην Επιτροπή, μετά από αίτησή της, όλα τα δικαιολογητικά και όλα τα έγγραφα που αποδεικνύουν την εκπλήρωση των οικονομικών ή άλλων προϋποθέσεων που επιβάλλονται για κάθε σχέδιο. Η Επιτροπή δύναται να αποφασίσει την αναστολή, τη μείωση ή την κατάργηση της συνδρομής σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 47:

— εάν το σχέδιο δεν εκτελείται σύμφωνα με τις προβλέψεις, ή

— εάν δεν πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις που επιβλήθηκαν [...]».

14 Με την έκδοση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2080/93 του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1993, για τις διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88 όσον αφορά το χρηματοδοτικό μέσο προσανατολισμού της αλιείας (ΕΕ L 193, σ. 1), και του κανο-

νισμού (ΕΚ) 3699/93 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1993, περί καθορισμού των κριτηρίων και όρων των κοινοτικών παρεμβάσεων διαρθρωτικού χαρακτήρα στον τομέα της αλιείας, της υδατοκαλλιέργειας και της μεταποίησης και εμπορίας των προϊόντων τους (ΕΕ L 346, σ. 1), η διαχείριση και η χρηματοδότηση των μικτών εταιριών εντάχθηκαν στο χρηματοδοτικό μέσο προσανατολισμού της αλιείας (ΧΜΠΑ). Τα κράτη μέλη είναι στο εξής υπεύθυνα για την επιλογή των σχεδίων μικτών εταιριών που θα χρηματοδοτηθούν. Είναι επίσης επιφορτισμένα με τη διαχείριση και τον έλεγχο των σχεδίων.

15 Ο κανονισμός 2080/93 κατάργησε, την 1η Ιανουαρίου 1994, τον κανονισμό 4028/86. Κατά το άρθρο 9, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 2080/93, ο κανονισμός 4028/86 και οι διατάξεις που προσδιορίζουν τις λεπτομέρειες της εφαρμογής του εξακολουθούν, ωστόσο, να ισχύουν για τις αιτήσεις παροχής βοήθειας που έχουν υποβληθεί πριν από την 1η Ιανουαρίου 1994.

16 Τέλος, το άρθρο 24 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4253/88 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1988, για τις διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού 2052/88 όσον αφορά τον συντονισμό των παρεμβάσεων των διαφόρων διαρθρωτικών ταμείων μεταξύ τους καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των λοιπών υφιστάμενων χρηματοδοτικών οργάνων (ΕΕ L 374, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2082/93 (ΕΕ L 193, σ. 20), ορίζει ότι η Επιτροπή, μετά από κατάλληλη εξέταση της περιπτώσεως κατά την οποία «η υλοποίηση δράσης ή μέτρου φαίνεται να μη δικαιολογεί ούτε τμήμα ούτε το σύνολο της χρηματοδοτικής συνδρομής που έχει χορηγηθεί» (παράγραφος 1), «μπορεί να μειώσει ή να αναστείλει τη συνδρομή για την εν λόγω δράση ή σχετικό μέτρο αν από την εξέταση επιβεβαιωθεί ότι υπάρχει παρατυπία ή σημαντική αλλαγή της φύσης ή των συνθηκών υλοποίησης της δράσης ή του μέτρου, για την οποία δεν ζητήθηκε η έγκριση της Επιτροπής» (παράγραφος 2).

17 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1260/1999 του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 1999, περί γενικών διατάξεων για τα διαρθρωτικά ταμεία (ΕΕ L 161, σ. 1), κατάργησε τον κανονισμό 4253/88 με ισχύ από 1ης Ιανουαρίου 2000. Εντούτοις, το άρθρο 54 του κανονισμού 1260/99 ορίζει ότι η κατάργηση πραγματοποιείται «με την επιφύλαξη του άρθρου 52,

παράγραφος 1». Κατά την παράγραφο αυτή, ο κανονισμός 1260/99 «δεν θίγει τη συνέχιση ούτε την τροποποίηση, συμπεριλαμβανομένης της ολικής ή μερικής κατάργησης, παρέμβασης που έχει εγκριθεί [...] από την Επιτροπή βάσει [του] κανονισμού 4253/88 [...]».

Το ιστορικό της διαφοράς στις υποθέσεις T-44/91 και T-126/01 και η απόφαση περί μειώσεως της συνδρομής που χορηγήθηκε στην Eduardo Vieira, SA

18 Στα πλαίσια της συμφωνίας για την αλιεία, η ισπανική εταιρία Eduardo Vieira, SA (στο εξής: SAEV), υπέβαλε σχέδιο για την ίδρυση μικτής εταιρίας με την επωνυμία Vieira Argentina, SA, (στο εξής: VASA), αποτελούμενη από τη SAEV και έναν εφοπλιστή της Αργεντινής. Το σχέδιο προέβλεπε την αλιεία του είδους μαύρος μπακαλιάρος. Το κοινοτικό σκάφος Ibsa Cuarto, το οποίο έλαβε μεταγενέστερα το όνομα Vieirasa XII, επρόκειτο να χρησιμοποιηθεί για το σχέδιο αυτό.

19 Με έγγραφο της 13ης Οκτωβρίου 1994, η Επιτροπή πληροφόρησε τη SAEV ότι το σχέδιο δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη εφόσον το συγκεκριμένο είδος δεν περιλαμβανόταν μεταξύ των ειδών που καλύπτει η συμφωνία για την αλιεία.

20 Οι ισπανικές αρχές διεβίβασαν τότε στην Επιτροπή, με έγγραφο της 20ής Οκτωβρίου 1994, τα έγγραφα που πιστοποιούν την αλλαγή του προγράμματος αλιευμάτων που τους είχε κοινοποιήσει η ενάγουσα. Στο πρόγραμμα αυτό γινόταν μνεία της αλιείας εντός της αποκλειστικής οικονομικής ζώνης (ΑΟΖ) της Αργεντινής των πλεονασματικών ειδών που αφορά το πρωτόκολλο Ι της συμφωνίας για την αλιεία: μακρόουρος Παταγωνίας, μακρόουρος και μπακαλιάρος Αργεντινής.

21 Με έγγραφο της 8ης Δεκεμβρίου 1994, η Επιτροπή ενημέρωσε τη SAEV ότι η μικτή επιτροπή της 5ης και της 6ης Δεκεμβρίου 1994 δεν κατάρτισε θετική εισήγηση υπέρ του σχεδίου, δεδομένου ότι «ο εταίρος της Αργεντινής επιμένει στη διατήρηση του μαύρου μπακαλιάρου (είδος το οποίο δεν προβλέπεται στα πλαίσια της συμφωνίας για την αλιεία) στο πρόγραμμα αλιευμάτων του σχεδίου που υποβλήθηκε στις αρχές της Αργεντινής».

22 Με φωτοαντίγραφο της 12ης Δεκεμβρίου 1994, η SAEV γνωστοποίησε στην Επιτροπή ότι ο εταίρος της Αργεντινής είχε «παραιτηθεί από την αλιεία του μαύρου μπακαλιάρου, με έγγραφο που διαβίβασε στη γενική διεύθυνση αλιείας και γεωργίας της Αργεντινής, στις 24 Νοεμβρίου 1994».

23 Οι αρχές της Αργεντινής ενέκριναν το σχέδιο με την απόφαση 14/95, της 14ης Ιουλίου 1995, χορηγώντας άδεια αλιείας στο σκάφος Vieirasa XII για τα πλεονασματικά είδη, δυνάμει της οποίας το σκάφος μπορούσε να αλιεύει 1 204 τόνους μακρόουρου, 1 204 τόνους μπακαλιάρου Αργεντινής, 301 τόνους μακρόουρου Παταγωνίας και 301 τόνους άλλων ειδών.

24 Με έγγραφο της 18ης Ιουλίου 1995, η μικτή εταιρία VASA ζήτησε από τις αρχές της Αργεντινής να επισυνάψουν στην άδεια αλιείας που χορηγήθηκε βάσει της συμφωνίας για την αλιεία πρόσθετη άδεια για την αλίευση του μαύρου μπακαλιάρου.

25 Με απόφαση της 25ης Ιουλίου 1995 (στο εξής: απόφαση περί χορηγήσεως συνδρομής της 25ης Ιουλίου 1995), η Επιτροπή ενέκρινε τη χορήγηση χρηματοδοτικής συνδρομής στο σχέδιο που υπέβαλε η SAEV (σχέδιο ARG/ESP/SM/26-94) «σύμφωνα με τους όρους που καθορίζονται από τις διατάξεις της συμφωνίας [για την αλιεία] [...], από την εφαρμοστέα κοινοτική νομοθεσία και από τις διατάξεις των παραρτημάτων» (άρθρο 1).

26 Το παράρτημα Ι της αποφάσεως περί χορηγήσεως συνδρομής της 25ης Ιουλίου 1995 καθορίζει τη χρηματοδοτική συνδρομή που χορηγείται στη SAEV, δηλαδή 1 881 936 ECU. Το παράρτημα αυτό ορίζει επίσης το ποσό της συνδρομής που χορηγείται στη μικτή εταιρία VASA, η οποία λαμβάνει ενίσχυση ίση προς το 15 % του ποσού που χορηγείται στη SAEV, δηλαδή 282 290,4 ECU. Η συνολική ενίσχυση για το σχέδιο ανέρχεται, επομένως, σε 2 164 226,4 ECU.

27 Το παράρτημα Ι της αποφάσεως περί χορηγήσεως συνδρομής της 25ης Ιουλίου 1995 προβλέπει ακόμη τα εξής:

«Καμία τροποποίηση δεν μπορεί να επέλθει στα στοιχεία που περιλαμβάνονται στο παρόν παράρτημα χωρίς προηγούμενη άδεια των αρχών της Αργεντινής και της Επιτροπής.»

28 Με απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 1995, οι αρχές της Αργεντινής χορήγησαν στο σκάφος Vieirasa XII οριστική άδεια αλιείας, περιορίζοντας τις ποσότητες των πλεονασματικών ειδών σε 750 τόνους μακρόουρου, 230 τόνους μπακαλιάρου Αργεντινής, 230 τόνους μακρόουρου Παταγωνίας και ενσωματώνοντας νέα άδεια αλιείας 1 800 τόνων μαύρου μπαλαλιάρου.

29 Στις 27 Ιουνίου 1996, η Επιτροπή προέβη στην καταβολή της πρώτης δόσεως (80 %) της συνδρομής.

30 Το σκάφος Vieirasa XII εγκατέλειψε οριστικά τα ύδατα της Αργεντινής στις 5 Ιουλίου 1996, προκειμένου να αλιεύσει στα διεθνή ύδατα.

31 Η SAEV υπέβαλε αίτηση πληρωμής του υπολοίπου της συνδρομής στις 25 Φεβρουαρίου 1997.

32 Με έγγραφο της 21ης Απριλίου 1998, η Επιτροπή ενημέρωσε τη SAEV ότι ήταν δυνατόν να κινηθεί η διαδικασία μειώσεως της κοινοτικής συνδρομής, ελλείψει ικανοποιητικής απαντήσεως εκ μέρους της. Στο έγγραφο αυτό η Επιτροπή θεωρούσε ότι η έξοδος του σκάφους από τα ύδατα της Αργεντινής στις 5 Ιουλίου 1996 συνιστούσε παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 1, της συμφωνίας για την αλιεία και του άρθρου 3, παράγραφος 1, του πρωτοκόλλου Ι της συμφωνίας αυτής, εφόσον οι μικτές εταιρίες ιδρύονται με σκοπό την εκμετάλλευση και, κατά περίπτωση, τη μεταποίηση των αλιευτικών πόρων της Αργεντινής.

33 Στις 19 Μαΐου 1998, η SAEV υπέβαλε τις παρατηρήσεις της. Στο έγγραφο αυτό εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι δεν παραβιάστηκαν οι όροι της χορηγήσεως της ενισχύσεως.

34 Με έγγραφο της 9ης Ιουνίου 1999, η Επιτροπή πληροφόρησε τη SAEV ότι θεωρούσε ότι «οι διευκρινίσεις που υπέβαλε με το έγγραφο της 19ης Μαΐου 1998 δεν έδιναν τη δυνατότητα να συναχθεί το συμπέρασμα ότι τηρήθηκε η σχετική κοινοτική νομοθεσία, αλλά επιβεβαιώνουν ότι το σκάφος εγκατέλειψε τα ύδατα της Αργεντινής στις 5 Ιουλίου 1996». Για τον λόγο αυτόν, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι «αποφάσισε να μειώσει την ενίσχυση που χορηγήθηκε στο σχέδιο αυτό». Το έγγραφο εκθέτει τη μέθοδο υπολογισμού της μειώσεως και καταλήγει ότι θα πρέπει να επιστραφούν 355 477 ευρώ. Αν η SAEV δεν συμφωνεί με την προτεινόμενη λύση, η Επιτροπή αναφέρει ότι θα υποχρεωθεί να «συνεχίσει την εκκρεμή διαδικασία μειώσεως και αναζητήσεως».

35 Το έγγραφο αυτό ακολούθησε ανταλλαγή εγγράφων μεταξύ της SAEV (έγγραφα της 16ης Ιουλίου 1999, της 21ης Δεκεμβρίου 1999 και της 5ης Απριλίου 2000) και των υπηρεσιών της Επιτροπής (έγγραφα της 23ης Σεπτεμβρίου 1999 και της 28ης Φεβρουαρίου 2000). Πραγματοποιήθηκαν επίσης συναντήσεις μεταξύ των εκπροσώπων της SAEV και των υπηρεσιών της Επιτροπής.

36 Με έγγραφο της 14ης Σεπτεμβρίου 2000, η Επιτροπή πληροφόρησε τη SAEV ότι βάσει νέου υπολογισμού θεωρεί ότι θα πρέπει να της επιστραφούν 419 446 ευρώ.

37 Η SAEV, η οποία θεωρούσε ότι παρανόμως η Επιτροπή δεν της κατέβαλε το υπόλοιπο της κοινοτικής συνδρομής, όχλησε την Επιτροπή με έγγραφο της 21ης Σεπτεμβρίου 2000.

38 Με έγγραφο της 16ης Οκτωβρίου 2000, η Επιτροπή πληροφόρησε τη SAEV ότι εκκρεμούσε η διαδικασία μειώσεως της συνδρομής που χορηγήθηκε στον κοινοτικό εφοπλιστή και ότι επρόκειτο να ληφθεί σχετική απόφαση κατόπιν διαβουλεύσεως με τη μόνιμη επιτροπή των αλιευτικών δομών.

39 Με απόφαση C(2001) 680 τελικό, της 19ης Μαρτίου 2001, που απηύθυνε στο Βασίλειο της Ισπανίας και στη SAEV, η Επιτροπή μείωσε τη χρηματοδοτική συνδρομή που είχε χορηγηθεί στην εταιρία αυτή. Το άρθρο 2 της αποφάσεως υποχρεώνει τη SAEV να επιστρέψει το ποσό των 419 446 ευρώ. Η απόφαση αυτή δεν ρυθμίζει το θέμα της ενδεχόμενης μειώσεως της συνδρομής που χορηγήθηκε στη μικτή εταιρία VASA.

40 Οι αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως C(2001) 680, τελικό, ορίζουν τα εξής:

«2. Δυνάμει του άρθρου 1 της [...] αποφάσεως [περί χορηγήσεως συνδρομής της 25ης Ιουλίου 1995], η συνδρομή χορηγήθηκε σύμφωνα με τους όρους που καθορίζουν οι διατάξεις της συμφωνίας [για την αλιεία] [...], η εφαρμοστέα κοινοτική νομοθεσία και οι διατάξεις των παραρτημάτων.

3. Η συμφωνία για την αλιεία και ειδικότερα το άρθρο 5, παράγραφος 1, αυτής ορίζει ότι η ίδρυση μικτών εταιριών στην Αργεντινή αποσκοπεί στην εκμετάλλευση των αλιευτικών πόρων της Αργεντινής σύμφωνα με τους όρους που καθορίζει το πρωτόκολλο Ι και τα παραρτήματα Ι και ΙΙ· δυνάμει του άρθρου 6, οι μικτές εταιρίες μπορούν να αλιεύουν τις ποσότητες που αναφέρονται στο πρωτόκολλο Ι.

4. Στο σημείο 3.2.1 του μέρους Β του εντύπου της αιτήσεως κοινοτικής συνδρομής που συμπλήρωσε και υπέγραψε η [SAEV], αναφέρεται ρητώς ότι η Επιτροπή χορηγεί χρηματοδοτική συνδρομή μόνο στα σχέδια που αποσκοπούν στην εκμετάλλευση των αλιευτικών πόρων εντός των υδάτων που τελούν υπό την κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία της εν λόγω τρίτης χώρας.

5. [...]

6. Κατά συνέπεια, η χορήγηση της κοινοτικής συνδρομής για τη δημιουργία της επίμαχης μικτής εταιρίας ίσχυε αποκλειστικά για τις πραγματοποιούμενες από το αλιευτικό σκάφος Ibsa Cuarto αλιεύσεις των ειδών που παρατίθενται στα παραρτήματα της αποφάσεως [περί χορηγήσεως ενισχύσεως της 25ης Ιουλίου 1995], δηλαδή του μακρόουρου, του μακρόουρου Παταγωνίας και του μπακαλιάρου Αργεντινής και τα οποία βρίσκονται στα ύδατα της Αργεντινής.

7. Από τις 5 Ιουλίου 1996, το σκάφος Ibsa Cuarto διέκοψε τις αλιευτικές του δραστηριότητες εντός της ΖΑΟ της Αργεντινής και άρχισε εκ νέου να δραστηριοποιείται στα διεθνή ύδατα αλιεύοντας μαύρο μπακαλιάρο, χωρίς να έχει προηγουμένως ενημερώσει την Επιτροπή και χωρίς να έχει λάβει την άδειά της.»

41 Αφού υπενθύμισε ότι έλαβε γνώση της καταστάσεως αυτής στις 2 Ιουλίου 1997, η Επιτροπή καταλήγει με το σημείο 9 της αποφάσεως C(2001) 680 τελικό, ότι η SAEV δεν τήρησε τους όρους χορηγήσεως της χρηματοδοτικής συνδρομής. Προβαίνει, στη συνέχεια, στον υπολογισμό της μειώσεως της εν λόγω συνδρομής στα σημεία 10 έως 13 της αποφάσεως αυτής. Διαπιστώνει, κατ' αρχάς, ότι η SAEV δικαιούται, κατ' εφαρμογήν της κλίμακας που καθιερώνει ο κανονισμός 3699/93, ενισχύσεως ύψους 688 187 ευρώ λόγω της οριστικής μεταβιβάσεως του σκάφους Vieirasa XII στη μικτή εταιρία. Το υπόλοιπο της ενισχύσεως που της χορηγήθηκε με την απόφαση περί χορηγήσεως συνδρομής της 25ης Ιουλίου 1995 ανέρχεται, κατά συνέπεια, σε 1 193 749 ευρώ (1 881 936 - 688 187). Εφόσον το σκάφος Vieirasa XII δραστηριοποιήθηκε επί δώδεκα μόνο μήνες (στους 36 μήνες που προβλέπονταν) εντός των υδάτων της Αργεντινής, η Επιτροπή καταλήγει ότι η SAEV δικαιούται μόνον του ενός τρίτου του 1 193 749 ευρώ που προβλέφθηκαν, δηλαδή 397 916 ευρώ. Επομένως, το συνολικό ύψος της μειωμένης κατά τον τρόπο αυτό συνδρομής ανέρχεται, κατά την Επιτροπή, σε 1 086 103 ευρώ (397 916 + 688 187). Η SAEV, η οποία είχε ήδη λάβει το 80 % της συνδρομής (1 505 549 ευρώ) υποχρεούται, επομένως, να επιστρέψει στην Επιτροπή 419 446 ευρώ.

Το ιστορικό της διαφοράς στην υπόθεση T-119/01 και η απόφαση περί μειώσεως της συνδρομής που χορηγήθηκε στην Pescanova

42 Στα πλαίσια της συμφωνίας για την αλιεία, η Pescanova, SA (στο εξής: Pescanova), υπέβαλε σχέδιο που αφορά την ίδρυση μικτής εταιρίας με την επωνυμία Calanova, που αποτελείται από την Pescanova και έναν εφοπλιστή της Αργεντινής, την Argenova. Το σχέδιο προέβλεπε την αλιεία καλαμαριών Illex. Το κοινοτικό σκάφος Orense επρόκειτο να χρησιμοποιηθεί για το σχέδιο αυτό.

43 Με απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 1994 (στο εξής: απόφαση περί χορηγήσεως συνδρομής της 21ης Δεκεμβρίου 1994), η Επιτροπή ενέκρινε τη χορήγηση χρηματοδοτικής συνδρομής στο σχέδιο που υπέβαλε η Pescanova (σχέδιο ARG/ESP/SM/17-94) «σύμφωνα με τους όρους που θέτουν οι διατάξεις της συμφωνίας [για την αλιεία] [...], η εφαρμοστέα κοινοτική νομοθεσία και οι διατάξεις των παραρτημάτων» (άρθρο 1).

44 Το παράρτημα Ι της αποφάσεως περί χορηγήσεως ενισχύσεως της 21ης Δεκεμβρίου 1994 καθορίζει τη χρηματοδοτική συνδρομή που χορηγήθηκε στην Pescanova, δηλαδή 1 824 813 ECU. Το παράρτημα αυτό ορίζει επίσης το ποσό της συνδρομής που χορηγήθηκε στη μικτή εταιρία, την Calanova. Η εταιρία αυτή λαμβάνει ενίσχυση ίση προς το 15 % του ποσού που χορηγήθηκε στην Pescanova, δηλαδή 273 721,9 ECU. Η συνολική ενίσχυση για το σχέδιο ανέρχεται, επομένως, σε 2 098 534,9 ECU.

45 Το παράρτημα Ι της αποφάσεως περί χορηγήσεως συνδρομής της 21ης Δεκεμβρίου 1994 προβλέπει ακόμα τα εξής:

«Ουδεμία τροποποίηση μπορεί να επέλθει στα στοιχεία που περιλαμβάνονται στο παρόν παράρτημα χωρίς προηγούμενη άδεια των αρχών της Αργεντινής και χωρίς τη συμφωνία της Επιτροπής.»

46 Κατόπιν της αποφάσεως αυτής, το σκάφος Orense διεγράφη από το ισπανικό νηολόγιο, στις 23 Ιανουαρίου 1995, και ενεγράφη στο εθνικό νηολόγιο σκαφών της Αργεντινής, στις 15 Μαρτίου 1995. Στις 21 Απριλίου 1995 έλαβε την άδεια αλιείας που είναι αναγκαία για την αλίευση 4 000 τόνων καλαμαριών Illex και άρχισε αμέσως τις αλιευτικές του δραστηριότητες.

47 Στις 23 Απριλίου 1995, η προσφεύγουσα υπέβαλε στις ισπανικές αρχές αίτηση καταβολής της πρώτης δόσεως της χρηματοδοτικής της συνδρομής. Η αίτηση αυτή διαβιβάστηκε στην Επιτροπή, στις 13 Ιουνίου 1995. Κατόπιν ελέγχου, πραγματοποιήθηκε η πληρωμή.

48 Όσον αφορά τις δραστηριότητες κατά το 1996, το σκάφος Orense έπαυσε κάθε αλιευτική δραστηριότητα εντός των υδάτων της Αργεντινής μετά τις 23 Αυγούστου 1996. Το σκάφος κατευθύνθηκε στα διεθνή ύδατα. Η εγκατάλειψη

της αλιείας εντός των υδάτων της Αργεντινής οφειλόταν στην εξάντληση των αλιευτικών πόρων εντός των υδάτων αυτών η οποία υποχρέωσε τις αρχές της Αργεντινής να θεσπίσουν περιορισμούς, μάλιστα δε απαγορεύσεις της αλιείας.

49 Στις 2 Οκτωβρίου 1996, η προσφεύγουσα ζήτησε την καταβολή του υπολοίπου της χρηματοδοτικής συνδρομής. Επισυνήψε, στην αίτηση αυτή, την πρώτη έκθεση της δραστηριότητας της μικτής εταιρίας για το χρονικό διάστημα από 30 Απριλίου 1995 μέχρι 30 Ιουνίου 1886.

50 Στο έντυπο της αιτήσεως καταβολής του υπολοίπου της συνδρομής αναφερόταν ότι η Pescanova δεσμευόταν «να υποβάλει στην Επιτροπή τη δεύτερη και την τρίτη έκθεση δραστηριότητας που αντιστοιχούσαν στο δεύτερο και στο τρίτο έτος δραστηριότητας της εταιρίας».

51 Η Επιτροπή προέβη στην καταβολή του υπολοίπου της χρηματοδοτικής συνδρομής, την 1η Ιανουαρίου 1997.

52 Όσον αφορά τις δραστηριότητες κατά το έτος 1997, το σκάφος Orense επικέντρωσε τις δραστηριότητές του στα διεθνή ύδατα, ιδίως στα ύδατα του Ινδικού ωκεανού.

53 Στις 14 Ιανουαρίου 1998, το σκάφος Orense ναυάγησε στα ανοικτά της νήσου Maurice.

54 Τον Μάιο του 1998, η Pescanova υπέβαλε στις ισπανικές αρχές τη δεύτερη έκθεση δραστηριότητας της μικτής εταιρίας, η οποία καλύπτει το χρονικό διάστημα από 1ης Ιανουαρίου 1996 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1996.

55 Με έγγραφο της 14ης Ιουλίου 1999, η Επιτροπή ανέφερε στην Pescanova ότι θεωρούσε ότι οι όροι χορηγήσεως της κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής δεν είχαν τηρηθεί, εφόσον το σκάφος που εκμεταλλευόταν η μικτή εταιρία είχε σταματήσει τις αλιευτικές του δραστηριότητες εντός των υδάτων της Αργεντινής στις 23 Αυγούστου 1996. Κατά συνέπεια, κίνησε τη διαδικασία μειώσεως της συνδρομής και όχλησε την Pescanova να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της επί της μειώσεως και επί της μεθόδου υπολογισμού της προτεινομένης μειώσεως.

56 Στις 10 Σεπτεμβρίου 1999, η Pescanova απέστειλε έγγραφο στην Επιτροπή με το οποίο της ζήτησε να αναφέρει επακριβώς τις διατάξεις που είχαν παραβιασθεί.

57 Στις 24 Οκτωβρίου 1999, οι ισπανικές αρχές διαβίβασαν στην Επιτροπή κοινοποίηση της προσφεύγουσας σχετική με το ναυάγιο του σκάφους, καθώς και την τρίτη περιοδική έκθεση δραστηριότητας της μικτής εταρίας, με ημερομηνία 4 Αυγούστου 1998.

58 Με έγγραφο της 18ης Νοεμβρίου 1999, η Επιτροπή πληροφόρησε την Pescanova για το γεγονός ότι, κατόπιν αναλύσεως των υποβληθεισών παρατηρήσεων, δεν θεωρούσε σκόπιμο να μεταβάλει την αρχική θέση της.

59 Με έγγραφο της 5ης Ιουλίου 2000, η Pescanova ζήτησε εκ νέου από την Επιτροπή να διευκρινίσει ποιες διατάξεις είχαν παραβιαστεί.

60 Με το από 18 Αυγούστου 2000 έγγραφό της, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι η επιστροφή ενός τμήματος της συνδρομής ήταν δικαιολογημένη εφόσον το σκάφος Orense είχε διακόψει τις δραστηριότητές του εντός των υδάτων της Αργεντινής τον Αύγουστο του 1996 χωρίς να έχει ζητήσει άδεια από την Επιτροπή.

61 Με έγγραφο της 14ης Σεπτεμβρίου 2000, η Επιτροπή ενημέρωσε την Pescanova για το γεγονός ότι το ποσό που έπρεπε να επιστραφεί ανερχόταν σε 472 818 ευρώ. Της χορήγησε προθεσμία 30 ημερών για να υποβάλει τις παρατηρήσεις της. Οι παρατηρήσεις αυτές υποβλήθηκαν στην Επιτροπή στις 7 Νοεμβρίου 2000 (στον D. Steffen Smidt) και στις 8 Νοεμβρίου 2000 (στον Giorgio Gallizioli). Η Pescanova υπέβαλε συμπληρωματικές παρατηρήσεις στις 16 Φεβρουαρίου 2001.

62 Με την απόφαση C(2001) 727 τελικό, της 19ης Μαρτίου 2001, που απευθύνθηκε στο Βασίλειο της Ισπανίας και στην Pescanova, η Επιτροπή μείωση τη χρηματοδοτική συνδρομή που είχε χορηγηθεί στην εταιρία αυτήν. Το άρθρο 2 της αποφάσεως υποχρεώνει την Pescanova να επιστρέψει το ποσό των 472 818 ευρώ. Η απόφαση αυτή δεν ρυθμίζει το ζήτημα ενδεχομένης μειώσεως της συνδρομής που χορηγήθηκε στη μικτή εταιρία Calanova.

63 Η απόφαση C(2001) 727 τελικό στηρίζεται στις ακόλουθες σκέψεις:

«4. Το αλιευτικό σκάφος Orense, το οποίο μεταβιβάστηκε, στην Αργεντινή, στο πλάσιο της συστάσεως της [...] μικτής εταιρίας [Calanova], διέκοψε τις αλιευτικές του δραστηριότητες εντός των υδάτων της Αργεντινής στις 23 Αυγούστου 1996, χωρίς προηγούμενη άδεια της Επιτροπής, δηλαδή 16 μήνες μετά την έναρξη της δραστηριότητας της μικτής εταιρίας (στις 30 Απριλίου 1995).

[...]

7. Δυνάμει του άρθρου 24, παράγραφος 2, του κανονισμού 4253/88, η Επιτροπή μπορεί να μειώσει τη συνδρομή για την εν λόγω ενέργεια ή μέτρο αν ο κατάλληλος έλεγχος της υποθέσεως επιβεβαιώσει την ύπαρξη σημαντικής τροποποιήσεως η οποία επηρεάζει τη φύση ή τις προϋποθέσεις εφαρμογής της δράσεως ή του μέτρου και για την οποία δεν ζητήθηκε η έγκριση της Επιτροπής.

8. Η [Pescanova] δεν υπέβαλε τη διακοπή των αλιευτικών δραστηριοτήτων του προαναφερθέντος σκάφους στην προηγούμενη άδεια της Επιτροπής· η κατάσταση αυτή συνιστά σημαντική μεταβολή των όρων που απαιτεί η χορήγηση της προαναφερθείσας συνδρομής [...]».

64 Η κατάσταση αυτή δικαιολογεί, κατά την Επιτροπή, μείωση της χρηματοδοτικής συνδρομής τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας [απόφαση C(2001) 727 τελικό, σημείο 9]. Η Επιτροπή υπενθυμίζει, κατ' αρχάς, ότι, κατ' εφαρμογήν της κλίμακας που καθιερώνει ο κανονισμός 3699/93, η Pescanova δικαιούται ενισχύσεως 973 740 ευρώ λόγω της οριστικής μεταβιβάσεως του σκάφους Orense στη μικτή εταιρία. Το υπόλοιπο της ενισχύσεως που της χορηγήθηκε με την απόφαση περί χορηγήσεως συνδρομής της 21ης Δεκεμβρίου 1994 ανέρχεται, κατά συνέπεια, σε 851 073 ευρώ (1 824 813 - 973 740). Εφόσον το σκάφος Orense δραστηριοποιήθηκε επί 16 μόνο μήνες (επί 36 μηνών που προβλέπονταν) εντός των υδάτων της Αργεντινής, η Επιτροπή καταλήγει ότι η Pescanova δικαιούται μόνον των 16/36 των 851 073 ευρώ που προβλέπονταν, δηλαδή 378 255 ευρώ. Επομένως, το συνολικό ποσό της μειωμένης κατά τον τρόπο αυτό συνδρομής ανέρχεται, κατά την Επιτροπή, σε 1 351 995 ευρώ (378 255 + 973 740). Η Pescanova, η οποία είχε ήδη λάβει το σύνολο της συνδρομής (1 824 813 ευρώ), υποχρεούται, επομένως, να επιστρέψει στην Επιτροπή 472 818 ευρώ [απόφαση C(2001) 727 τελικό, σημεία 10 έως 12].

Διαδικασία

65 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, στις 26 Φεβρουαρίου 2001, η SAEV και η VASA (υπόθεση Τ-44/01) άσκησαν αγωγή με την οποία ζήτησαν αποζημίωση για τη ζημία την οποία υπέστησαν λόγω της παράνομης αναστολής της συνδρομής που τους είχε χορηγηθεί με απόφαση της 25ης Ιουλίου 1995.

66 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, την 1η Ιουνίου 2001, η Pescanova (υπόθεση Τ-119/01) άσκησε προσφυγή με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως C(2001) 727 τελικό, της 19ης Μαρτίου 2001 (στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση στην υπόθεση Τ-119/01).

67 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, στις 8 Ιουνίου 2001, η SAEV (υπόθεση Τ-126/01) άσκησε προσφυγή με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως C(2001) 680 τελικό, της 19ης Μαρτίου 2001 (στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση στην υπόθεση Τ-126/01).

68 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας. Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, τέθηκαν στους διαδίκους ορισμένες γραπτές ερωτήσεις. Οι διάδικοι απάντησαν στις ερωτήσεις αυτές εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

69 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τις συνεδριάσεις που διεξήχθησαν στις 28 Νοεμβρίου 2002.

70 Αφού άκουσε τα επιχειρήματα των διαδίκων σχετικά με ενδεχόμενη συνεκδίκαση, το Πρωτοδικείο αποφασίζει τη συνεκδίκαση των υποθέσεων Τ-44/01, Τ-119/01 και Τ-126/01 για την έκδοση κοινής αποφάσεως.

Τα αιτήματα των διαδίκων

71 Στην υπόθεση Τ-44/01, οι ενάγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή·

— δυνάμει των αρμοδιοτήτων του πλήρους δικαιοδοσίας και στηριζόμενο στα αιτήματα του δικογράφου της προσφυγής, να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει αντισταθμιστική αποζημίωση για τις ζημίες που προκάλεσε η καθυστέρηση στην καταβολή τμήματος της ενισχύσεως·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

72 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την αγωγή απαράδεκτη όσον αφορά τον ισχυρισμό σχετικά με τον παράνομο χαρακτήρα της διαδικασίας μειώσεως της χρηματοδοτικής συνδρομής ή, επικουρικώς, αβάσιμη όσον αφορά τον ίδιο ισχυρισμό·

— να κρίνει την προσφυγή αβάσιμη κατά τα λοιπά·

— να καταδικάσει τις ενάγουσες στα δικαστικά έξοδα.

73 Στην υπόθεση Τ-119/01, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·

— να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση στην υπόθεση Τ-119/01·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

74 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

75 Στην υπόθεση Τ-126/01, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή παραδεκτή·

— να συνεκδικάσει την παρούσα υπόθεση με την υπόθεση Τ-44/01·

— να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση στην υπόθεση Τ-126/01·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

76 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει το αίτημα περί συνεκδικάσεως·

— να κρίνει την προσφυγή αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Υποθέσεις Τ-119/01 και Τ-126/01

77 Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι πρέπει να εξετάσει, κατ' αρχάς, το βάσιμο των προσφυγών ακυρώσεως που ασκήθηκαν στις υποθέσεις Τ-119/01 και Τ-126/01.

78 Στις υποθέσεις αυτές, οι προσφεύγουσες προβάλλουν συνολικά οκτώ λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αφορά την έλλειψη νομικής βάσεως ή την εσφαλμένη

νομική βάση στην οποία στηρίζονται οι προσβαλλόμενες αποφάσεις. Στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες αμφισβητούν ότι υπήρξε ουσιώδης τροποποίηση του σχεδίου τους η οποία θα μπορούσε να δικαιολογήσει μείωση της συνδρομής. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και ο τέταρτος από την εσφαλμένη εκτίμηση της κοινοτικής νομοθεσίας περί μειώσεως των χρηματοδοτικών συνδρομών. Ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από την παραβίαση της αρχής της εύλογης προθεσμίας και από την παραβίαση των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου. Ο έκτος λόγος αντλείται από την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και ο έβδομος λόγος από την έλλειψη συνοχής της προσβαλλομένης αποφάσεως στην υπόθεση T-126/01. Τέλος, ο τελευταίος λόγος ακυρώσεως αντλείται από την παράβαση του άρθρου 253ΕΚ.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την έλλειψη νομικής βάσεως ή από την εσφαλμένη νομική βάση στην οποία στηρίζονται οι προσβαλλόμενες αποφάσεις

79 Οι προσφεύγουσες επισημαίνουν ότι, στη συμφωνία για την αλιεία, δεν υφίσταται καμία διάταξη που να εξουσιοδοτεί την Επιτροπή να μειώνει τις χρηματοδοτικές συνδρομές που χορηγήθηκαν βάσει της συμφωνίας αυτής για τη σύσταση μικτών εταιριών. Η συμφωνία για την αλιεία και οι αποφάσεις περί χορηγήσεως συνδρομών της 21ης Δεκεμβρίου 1994 και της 25ης Ιουλίου 1995 δεν στηρίζονται επίσης σε κοινοτικό κανόνα ο οποίος θεσπίζει διαδικασία για τη μείωση των εν λόγω χρηματοδοτικων συνδρομών.

80 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-119/01 συνάγει από τα ανωτέρω ότι η προσβαλλομένη απόφαση στερείται νομικής βάσεως.

81 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-126/01 δέχεται ότι, δυνάμει γενικής αρχής του δικαίου, η Επιτροπή πρέπει να έχει την εξουσία να αναστέλει, να μειώνει και/ή να καταργεί κοινοτική χρηματοδοτική συνδρομή εάν δεν τηρούνται οι όροι χορηγήσεώς της. Πάντως, φρονεί ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να στηρίξει την προσβαλλομένη στην υπόθεση T-126/01 απόφαση στον κανονισμό 4253/88. Παρατηρεί, συναφώς, ότι

ο κανονισμός 4253/88 έχει εφαρμογή στα διαρθρωτικά ταμεία. Η χρηματοδοτική συνδρομή που χορηγήθηκε στα πλαίσια της συμφωνίας για την αλιεία δεν αποτελεί διαρθρωτική ενίσχυση. Επισημαίνει ακόμη ότι η χρηματοδότηση των δράσεων που προβλέπονται στα πλαίσια της συμφωνίας για την αλιεία καταλογίζεται στο άνοιγμα πιστώσεως Β7-8000 του υποκεφαλαίου Β7 (εξωτερικές δράσεις) του κοινοτικού προϋπολογισμού, ενώ οι δράσεις που προβλέπονται στα πλαίσια του κανονισμού 4253/88 εμπίπτουν στο υποκεφάλαιο Β2 (διαρθρωτικά μέτρα) του εν λόγω προϋπολογισμού.

82 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, κατ' αρχάς, ότι, όσον αφορά τη νομική βάση, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις στηρίζονται, αφενός, στον κανονισμό 4253/88, ιδίως δε στο άρθρο 24 αυτού, και, αφετέρου, στον κανονισμό 3447/93, ο οποίος εγκρίνει για λογαριασμό της Κοινότητας τη συμφωνία για την αλιεία.

83 Πρέπει να εξεταστεί αν ο κανονισμός 3447/93 και η συμφωνία για την αλιεία παρέχουν στην Επιτροπή αρμοδιότητα προς έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων.

84 Συναφώς, όπως ορθώς παρατηρούν οι προσφεύγουσες, ο κανονισμός 3447/93 και η συμφωνία για την αλιεία δεν περιέχουν καμία ειδική διάταξη σχετικά με ενδεχόμενη μείωση ή κατάργηση χρηματοδοτικής συνδρομής που χορηγήθηκε στα πλαίσια της συμφωνίας αυτής.

85 Πάντως, εφόσον, σύμφωνα με το άρθρο 7 της συμφωνίας για την αλιεία και με το άρθρο 3, παράγραφος 1, του πρωτοκόλλου Ι της συμφωνίας για την αλιεία, η Κοινότητα χορηγεί χρηματοδοτική συνδρομή για τη σύσταση μικτών εταιριών, πρέπει επίσης να έχει αρμοδιότητα για να προβεί στη μείωση της συνδρομής αυτής εάν οι όροι στους οποίους υπόκειται η χορήγηση της συνδρομής δεν τηρήθηκαν (βλ., υπό την έννοια αυτή, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Νοεμβρίου 2002, Τ-251/00, Lagardère και Canal+ κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. ΙΙ-4825, σκέψη 130).

86 Πράγματι, όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή, οποιαδήποτε άλλη ερμηνεία της συμφωνίας για την αλιεία θα ήταν αντίθετη στις γενικές αρχές του δικαίου που είναι κοινές στις έννομες τάξεις των κρατών μελών, όπως η αρχή που απαγορεύει τον αδικαιολόγητο πλουτισμό ή η αρχή που επιτρέπει τη μονομερή καταγγελία των συναλλαγματικών δεσμεύσεων όταν ο ένας από τους συμβαλλομένους δεν τηρεί τις υποχρεώσεις του.

87 Επομένως, βάσει του κανονισμού 3447/93 και της συμφωνίας για την αλιεία, η Κοινότητα ήταν, εν γένει, αρμόδια για την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων.

88 Στη συνέχεια, ως προς το ζήτημα αν ο κανονισμός 4253/88 παρείχε ειδική αρμοδιότητα στην Επιτροπή για την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων, υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 24 του κανονισμού αυτού, η Επιτροπή δύναται να «μειώσει ή να αναστείλει», κατόπιν καταλλήλου ελέγχου, χρηματοδοτική συνδρομή που χορηγήθηκε βάσει του εν λόγω κανονισμού «εάν ο έλεγχος επιβεβαιώσει την ύπαρξη πλημμέλειας ή σημαντικής μεταβολής η οποία επηρεάζει τη φύση ή τις προϋποθέσεις εφαρμογής της δράσεως ή του μέτρου και για την οποία δεν ζήτηθηκε η έγκριση της Επιτροπής».

89 Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν οι αποφάσεις περί χορηγήσεως συνδρομών της 21ης Δεκεμβρίου 1994 και της 25ης Ιουλίου 1995 έχουν νομικό έρεισμα στον κανονισμό 4253/88. Εάν αυτό συμβαίνει, ο κανονισμός αυτός θα αποτελέσει, σύμφωνα με το άρθρο 24 αυτού, κατάλληλη νομική βάση για τις προσβαλλόμενες αποφάσεις.

90 Επιβάλλεται, συναφώς, η διαπίστωση ότι, κατ' αρχάς, οι αποφάσεις περί χορηγήσεως συνδρομής της 21ης Δεκεμβρίου 1994 (υπόθεση Τ-119/01) και της 25ης Ιουλίου 1995 (υπόθεση Τ-126/01) στηρίζονται, ρητώς, στον κανονισμό 3447/93 και μόνον, ο οποίος κυρώνει τη συμφωνία για την αλιεία.

91 Εντούτοις, το άρθρο 1, παράγραφος 1, των αποφάσεων αυτών εκθέτει ότι η συνδρομή χορηγείται «σύμφωνα με τους όρους που καθορίζουν οι διατάξεις της συμφωνίας για την αλιεία [...], η εφαρμοστέα κοινοτική νομοθεσία και οι διατάξεις των παραρτημάτων».

92 Η αναφορά στην «εφαρμοστέα κοινοτική νομοθεσία» πρέπει να νοηθεί, πρωτίστως, ως παραπομπή στον κανονισμό 4253/88. Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι ο κανονισμός αυτός έχει ευρύ πεδίο εφαρμογής. Αφορά, όπως συνάγεται από τον τίτλο του, τον «συντονισμό των παρεμβάσεων των διαφόρων διαρθρωτικών ταμείων μεταξύ τους καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των λοιπών υφισταμένων χρηματοδοτικών οργάνων». Πράγματι, εφαρμόζεται «στις διαρθρωτικές δράσεις» (άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 4253/88). Όμως, οι χρηματοδοτικές συνδρομές που χορηγούνται για τη σύσταση μικτών εταιριών στα πλαίσια της συμφωνίας για την αλιεία έχουν διαρθρωτικό σκοπό. Πράγματι, όπως υπενθυμίζει η δεύτερη αιτιολογική σκέψη των αποφάσεων περί χορηγήσεως συνδρομών της 21ης Δεκεμβρίου 1994 και της 25ης Ιουλίου 1995, η σύσταση των μικτών εταιριών, η οποία συνεπάγεται τη μεταβίβαση κοινοτικών σκαφών και ανοίγει νέες ζώνες αλιείας στους κοινοτικούς εφοπλιστές, «ανταποκρίνεται στους στόχους της κοινοτικής διαρθρωτικής πολιτικής» στον τομέα της αλιείας.

93 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-126/01 δεν μπορεί να αντλήσει επιχείρημα από το άνοιγμα πιστώσεως του προϋπολογισμού που χρησιμοποιείται για τη χρηματοδότηση των συνδρομών που χορηγούνται στα πλαίσια της συμφωνίας για την αλιεία. Πράγματι, οι απαιτήσεις όσον αφορά τη διάθεση των αναγκαίων για την εκτέλεση των δράσεων που προβλέπονται στα πλαίσια της συμφωνίας για την αλιεία πιστώσεων δεν μπορούν να επηρεάσουν καθ' οιονδήποτε τρόπο τις διαδικαστικές απαιτήσεις που έχουν τεθεί για την έκδοση αποφάσεως περί χορηγήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής στα πλαίσια της συμφωνίας για την αλιεία (βλ., υπό την έννοια αυτή, την απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Μαΐου 1989, 242/87, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 1425, σκέψη 18).

94 Εφόσον η χορήγηση των συνδρομών ορθώς στηρίχθηκε, μεταξύ άλλων, στον κανονισμό 4253/88, η Επιτροπή είχε καθ' ύλην αρμοδιότητα να στηρίξει τις προσβαλλόμενες αποφάσεις και στον κανονισμό αυτόν, και, πρωτίστως, στο άρθρο 24 αυτού.

95 Τέλος, πρέπει να εξεταστεί ακόμη η χρονική ισχύς του κανονισμού 4253/88.

96 Πράγματι, υπενθυμίζεται ότι ο κανονισμός 1260/1999 κατάργησε τον κανονισμό 4253/88 από την 1 Ιανουαρίου 2000. Εντούτοις, το άρθρο 54 του κανονισμού 1260/1999 ορίζει ότι η κατάργηση πραγματοποιείται «με την επιφύλαξη του άρθρου 52, παράγραφος 1». Πάντως, κατά την παράγραφο αυτή, ο κανονισμός 1260/1999 «δεν θίγει τη συνέχιση ούτε την τροποποίηση, συμπεριλαμβανομένης της ολικής ή μερικής κατάργησης, παρέμβασης που έχει εγκριθεί [...] από την Επιτροπή βάσει [του] κανονισμού 4253/88».

97 Εφόσον οι χρηματοδοτικές συνδρομές τις οποίες αφορούν οι υπό κρίση υποθέσεις αποτελούν «παρεμβάσεις που έχουν εγκριθεί [...] από την Επιτροπή βάσει [του] κανονισμού 4253/88» (βλ. ανωτέρω, σκέψεις 89 έως 94), επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι, σύμφωνα με τις προπαρατεθείσες στην προηγούμενη σκέψη διατάξεις, η διαδικασία περί μειώσεως των συνδρομών αυτών εξακολουθούσε να διέπεται, ακόμη και μετά την 1 Ιανουαρίου 2000, από το άρθρο 24 του κανονισμού 4253/88.

98 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι, αφενός, η συμφωνία για την αλιεία, που κυρώθηκε για λογαριασμό της Κοινότητας με τον κανονισμό 3447/93 και, αφετέρου, ο κανονισμός 4253/88, ιδίως το άρθρο 24 αυτού, παρέχουν στην Επιτροπή αρμοδιότητα να μειώσει τις κοινοτικές συνδρομές τις οποίες έχουν λάβει οι προσφεύγουσες. Εντούτοις, θα πρέπει να εξεταστεί σε μεταγενέστερο στάδιο αν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 24 του κανονισμού 4253/88 (βλ. κατωτέρω σκέψεις 113 έως 135).

99 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-126/01 παρατηρεί ακόμη ότι το νομικό καθεστώς των μικτών εταιριών τέθηκε σε εφαρμογή με κοινή συμφωνία μεταξύ της Κοινότητας και της Δημοκρατίας της Αργεντινής. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι, σύμφωνα με τη συμφωνία για την αλιεία, η Επιτροπή, πριν μειώσει τη χορηγηθείσα συνδρομή, θα

όφειλε να λάβει προηγουμένως την άδεια των αρχών της Αργεντινής και τη γνώμη της μικτής επιτροπής που προβλέπει η συμφωνία για την αλιεία. Αναφέρεται συναφώς στο άρθρο 10 της συμφωνίας για την αλιεία, δυνάμει του οποίου η μικτή επιτροπή πρέπει, ιδίως, «να ελέγχει την ορθή διαχείριση των σχεδίων και να επιβλέπει τη χρησιμοποίηση των οικονομικών ενισχύσεων που αποσκοπούν στην προώθησή τους και αναφέρονται στο άρθρο 7» και στην υποσημείωση 1 του παραρτήματος Ι της αποφάσεως περί χορηγήσεως της ενισχύσεως της 25ης Ιουλίου 1995, η οποία αναφέρει ότι «καμία τροποποίηση δεν μπορεί να επέλθει στα στοιχεία που περιλαμβάνονται στο παρόν παράρτημα χωρίς προηγούμενη άδεια των αρχών της Αργεντινής και χωρίς τη συμφωνία της Επιτροπής». Πάντως, το ποσό της χρηματοδοτικής συνδρομής που χορηγήθηκε στην προσφεύγουσα αποτελεί ένα από τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στο παράρτημα αυτό.

100 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, κατ' αρχάς, ότι η συμφωνία για την αλιεία δεν περιλαμβάνει καμία ειδική διάταξη σχετικά με μείωση ή κατάργηση χρηματοδοτικής συνδρομής. Πάντως, το ζήτημα είναι κατά πόσον συνάγεται εμμέσως, πλην σαφώς, από τη γενική οικονομία της συμφωνίας για την αλιεία και, ειδικότερα από τις διατάξεις που προβάλλει η προσφεύγουσα, ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να συμβουλευθεί προηγουμένως τη μικτή επιτροπή και να λάβει την έγκριση των αρχών της Αργεντινής πριν προβεί στη μείωση της χρηματοδοτικής συνδρομής που χορηγήθηκε, στα πλαίσια της συμφωνίας για την αλιεία, σε κοινοτικό εφοπλιστή, όπως η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-126/01.

101 Όσον αφορά την επιλογή των σχεδίων τα οποία μπορούν να χρηματοδοτηθούν από την Επιτροπή, το σημείο 2 του παραρτήματος ΙΙΙ της συμφωνίας για την αλιεία ορίζει ότι τα σχέδια υποβάλλονται, κατ' αρχάς, στην Επιτροπή από τις αρμόδιες αρχές του ενδιαφερομένου ή των ενδιαφερομένων κρατών μελών.

102 Στη συνέχεια, σύμφωνα με το παράρτημα ΙΙΙ, σημείο 3, της συμφωνίας για την αλιεία, η Κοινότητα υποβάλλει στη μικτή επιτροπή τον «κατάλογο των επιλέξιμων σχεδίων για οικονομική συνδρομή». Δυνάμει της διατάξεως αυτής, η μικτή επιτροπή αξιολογεί τα σχέδια βάσει διαφόρων κριτηρίων (βλ. ανωτέρω σκέψη 6).

103 Σύμφωνα με το παράρτημα ΙΙΙ, σημεία 4 και 5, της συμφωνίας για την αλιεία, τα σχέδια εγκρίνονται, κατόπιν εισηγήσεως της μικτής επιτροπής, από την «αρμόδια αρχή της Αργεντινής και από την Κοινότητα».

104 Από τις διατάξεις αυτές δεν μπορεί να συναχθεί ότι η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη να συμβουλευθεί τη μικτή επιτροπή και να επιτύχει την έγκριση των αρχών της Αργεντινής πριν λάβει απόφαση περί μειώσεως της χρηματοδοτικής συνδρομής που χορηγεί σε κοινοτικό εφοπλιστή για τη σύσταση μικτής εταιρίας. Επισημαίνεται συναφώς ότι η συμφωνία για την αλιεία υποδιαρείται σε δύο συνιστώσες: τη διεθνή συνιστώσα, δηλαδή τη συνεργασία μεταξύ της Κοινότητας και της Δημοκρατίας της Αργεντινής, και την κοινοτική συνιστώσα, η οποία περιλαμβάνει, κυρίως, τη χρηματοδότηση που χορηγεί η Επιτροπή στους κοινοτικούς εφοπλιστές για τη σύσταση μικτών εταιριών στο πλαίσιο της συμφωνίας για την αλιεία.

105 Η επιλογή και η αξιολόγηση των σχεδίων συστάσεως μικτών εταιριών εμπίπτουν στη διεθνή συνιστώσα της συμφωνίας για την αλιεία. Η σύσταση των εταιριών αυτών αποτελεί, πράγματι, μέσον της συνεργασίας μεταξύ της Επιτροπής και της Δημοκρατίας της Αργεντινής στον τομέα της αλιείας. Σύμφωνα με τις διατάξεις που παρατέθηκαν στις σκέψεις 101 έως 103 ανωτέρω, η επιλογή των σχεδίων καθιστά αναγκαία την αξιολόγηση στα πλαίσια της μικτής επιτροπής και την έγκριση τόσο από την Επιτροπή όσο και από τις αρχές της Αργεντινής.

106 Αντιθέτως, η χορήγηση της χρηματοοικονομικής συνδρομής στους κοινοτικούς εφοπλιστές για τα σχέδια που επελέγησαν αποτελεί μονομερή πράξη της Κοινότητας και εμπίπτει, κατά συνέπεια, στην κοινοτική συνιστώσα της συμφωνίας για την αλιεία.

107 Επιβάλλεται, άλλωστε, η διαπίστωση ότι, σύμφωνα με το παράρτημα ΙΙΙ, σημείο 2, της συμφωνίας για την αλιεία, η Επιτροπή εξετάζει, κατ' αρχάς, όλα τα σχέδια που της υποβάλλουν τα κράτη μέλη «σύμφωνα με τους σχετικούς κοινοτικούς

κανόνες». Δυνάμει του σημείου 3 του παραρτήματος αυτού, υποβάλλει στη μικτή επιτροπή μόνον τα επιλέξιμα για οικονομική συνδρομή σχέδια.

108 Επιπλέον, το άρθρο 3, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου Ι της συμφωνίας για την αλιεία επιβεβαιώνει ότι η εσωτερική κοινοτική νομοθεσία έχει εφαρμογή στη συνδρομή που χορηγείται στον κοινοτικό εφοπλιστή στο πλαίσιο της συμφωνίας για την αλιεία. Η διάταξη αυτή ορίζει, πράγματι, ότι «οι διατάξεις σχετικά με τη διαδικασία της αίτησης και με τον τρόπο καταβολής της κοινοτικής ενίσχυσης στον κοινοτικό εφοπλιστή [...] πρέπει να είναι εναρμονισμένες με τις σχετικές διατάξεις της κοινοτικής νομοθεσίας».

109 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-126/01 δεν μπορεί να αντλεί επιχείρημα από το άρθρο 10 της συμφωνίας για την αλιεία, δυνάμει του οποίου η μικτή επιτροπή πρέπει, ιδίως, «να ελέγχει την ορθή διαχείριση των σχεδίων και να επιβλέπει τη χρησιμοποίηση των οικονομικών ενισχύσεων που αποσκοπούν στην προώθησή τους και αναφέρονται στο άρθρο 7». Πράγματι, η διάταξη αυτή δεν παρέχει καμία αρμοδιότητα στη μικτή επιτροπή όσον αφορά τη χορήγηση ή τη μείωση των οικονομικών συνδρομών.

110 Τέλος, το επιχείρημα που αντλείται από την υποσημείωση 1 του παραρτήματος Ι της αποφάσεως περί χορηγήσεως ενισχύσεως της 25ης Ιουλίου 1995 (βλ. ανωτέρω σκέψη 99) πρέπει επίσης να απορριφθεί. Πράγματι, η απόφαση περί μειώσεως της συνδρομής που χορηγήθηκε σε κοινοτικό εφοπλιστή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόφαση που τροποποιεί τα «στοιχεία που περιλαμβάνονται» στην αρχική απόφαση περί χορηγήσεως της συνδρομής υπό την έννοια της προπαρατεθείσας υποσημειώσεως. Πρόκειται για αυτόνομη απόφαση που κολάζει τη μη τήρηση των προϋποθέσεων από τις οποίες εξαρτάται η χορήγηση της συνδρομής.

111 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι, εφόσον η χορήγηση οικονομικών συνδρομών στους κοινοτικούς εφοπλιστές και η μείωση των συν-

δρομών τους συνιστούν μονομερείς πράξεις της Κοινότητας που εμπίπτουν στην κοινοτική συνιστώσα της συμφωνίας για την αλιεία, η Επιτροπή μπορούσε να εκδώσει την προσβαλλομένη στην υπόθεση Τ-126/01 απόφαση, που απευθύνεται αποκλειστικά στον οικείο κοινοτικό εφοπλιστή, χωρίς να συμβουλευθεί τη μικτή επιτροπή και χωρίς να ζητήσει προηγουμένως τη συναίνεση των αρχών της Αργεντινής.

112 Επομένως, ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την έλλειψη ουσιαστικής τροποποιήσεως του σχεδίου η οποία θα μπορούσε να δικαιολογήσει μείωση της συνδρομής

113 Με τις προσβαλλόμενες στις υποθέσεις Τ-119/01 και Τ-126/01 αποφάσεις, η Επιτροπή θεωρεί ότι το σκάφος που εκμεταλλεύεται η μικτή εταιρία έπρεπε υποχρεωτικά να δραστηριοποιείται επί 36 μήνες τουλάχιστον εντός της ΖΑΕ της Αργεντινής. Η Επιτροπή διαπιστώνει, με τις αποφάσεις αυτές, ότι τα σκάφη που εκμεταλλεύονται οι μικτές εταιρίες είχαν διακόψει τις αλιευτικές τους δραστηριότητες εντός των υδάτων της Αργεντινής, αντιστοίχως, στις 23 Αυγούστου και στις 5 Ιουλίου 1996, μετά από, αντιστοίχως, δεκαέξι μήνες και δώδεκα μήνες δραστηριότητας εντός της ΖΑΕ της Αργεντινής. Πρόκειται, κατά την Επιτροπή, για σημαντική τροποποίηση του σχεδίου υπό την έννοια του άρθρου 24 του κανονισμού 4253/88, η οποία δικαιολογεί τη μείωση της συνδρομής.

114 Η προσβαλλόμενη στην υπόθεση Τ-126/01 απόφαση καταγγέλλει επίσης το γεγονός ότι το σκάφος Vieirasa XII αλίευσε είδος το οποίο δεν αφορά η συμφωνία για την αλιεία, δηλαδή τον μαύρο μπακαλιάρο.

115 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι προσφεύγουσες δεν αμφισβητούν ότι τα σκάφη που εκμεταλλεύονται οι μικτές εταιρίες, δηλαδή το Orense στην υπόθεση Τ-119/01 και το Vieirasa XII στην υπόθεση Τ-126/01, διέκοψαν τις αλιευτικές τους δρα-

στηριότητες εντός των υδάτων της Αργεντινής και εγκατέλειψαν τα ύδατα αυτά κατά το έτος 1996, έστω και αν η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-119/01 αμφισβητεί την ακριβή ημερομηνία της εξόδου από τα ύδατα αυτά (βλ. κατωτέρω σκέψεις 146 έως 151). Ούτε αμφισβητούν το γεγονός ότι δεν επιδίωξαν να λάβουν προηγουμένως την άδεια της Επιτροπής πριν εγκαταλείψουν τα ύδατα της Αργεντινής. Επιπλέον, στην υπόθεση Τ-126/01, η προσφεύγουσα δηλώνει ότι το Vieirasa XII είχε άδεια αλιείας, μεταξύ άλλων, για 1 800 τόνους μαύρου μπακαλιάρου. Διευκρινίζει ότι το σκάφος εγκατέλειψε τα ύδατα της Αργεντινής προκειμένου να αλιεύσει κυρίως το είδος αυτό. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, πάντως, ότι οι περιστάσεις αυτές δεν μπορούν να θεωρηθούν ως σημαντικές τροποποιήσεις του σχεδίου υπό την έννοια του άρθρου 24 του κανονισμού 4253/88 που δικαιολογούν τη μείωση των συνδρομών.

116 Πρώτον, όσον αφορά το ζήτημα αν η έξοδος από τα ύδατα της Αργεντινής μπορεί να χαρακτηριστεί ως σημαντική τροποποίηση του σχεδίου υπό την έννοια του άρθρου 24 του κανονισμού 4253/88, υπενθυμίζεται, κατ' αρχάς, ότι ένας από τους κυριότερους σκοπούς που επιδίωκε η Κοινότητα με τη σύναψη της συμφωνίας για την αλιεία ήταν να επιτύχει την πρόσβαση των κοινοτικών εφοπλιστών στους αλιευτικούς πόρους της Αργεντινής. Συναφώς, η πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3447/93, που κυρώνει εν ονόματι τις Κοινότητας τη συμφωνία για την αλιεία, υπογραμμίζει ότι η συμφωνία αυτή «προσφέρει στους αλιείς της Κοινότητας νέες δυνατότητες αλιείας». Για την επίτευξη του στόχου αυτού, η συμφωνία για την αλιεία ενθαρρύνει τη σύσταση μικτών εταιριών. Πράγματι, κατά το άρθρο 2, στοιχείο ε', της συμφωνίας για την αλιεία, οι μικτές εταιρίες ιδρύονται «με σκοπό την εκμετάλλευση και, κατά περίπτωση, τη μεταποίηση των αλιευτικών πόρων της Αργεντινής και τον κατά προτεραιότητα εφοδιασμό της αγοράς της Κοιντότητας». Ομοίως, το άρθρο 5, παράγραφος 1, της συμφωνίας για την αλιεία ορίζει ότι οι μικτές εταιρίες ιδρύονται «με σκοπό την από κοινού εκμετάλλευση και, κατά περίπτωση, μεταποίηση των αλιευτικών πόρων της Αργεντινής».

117 Επομένως, οι μικτές εταιρίες που ιδρύονται στο πλαίσιο της συμφωνίας για την αλιεία υποχρεούνται να εκμεταλλεύονται και, κατά περίπτωση, να μεταποιούν τους αλιευτικούς πόρους της Αργεντινής.

118 Υπενθυμίζεται, στη συνέχεια, ότι, με τις αποφάσεις της 21ης Δεκεμβρίου 1994 και της 25ης Ιουλίου 1995, η Επιτροπή χορήγησε οικονομική συνδρομή στις προσφεύγουσες

για τη σύσταση μικτής εταιρίας στο πλαίσιο της συμφωνίας για την αλιεία. Το άρθρο 1 των αποφάσεων αυτών ορίζει ότι οι οικονομικές συνδρομές χορηγούνται «υπό τους όρους που καθορίζουν οι διατάξεις της συμφωνίας για την αλιεία [...]», συμφωνίας η οποία, όπως υπενθυμίζει η πρώτη αιτιολογική σκέψη των αποφάσεων περί χορηγήσεως συνδρομών, «θεσπίζει τους όρους και τους κανόνες για τη σύσταση μικτών εταιριών». Επομένως, οι όροι στους οποίους υπόκεινται οι μικτές εταιρίες κατά τη συμφωνία για την αλιεία συνιστούν τους όρους στους υποίους υπόκειται η χορήγηση της συνδρομής.

119 Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι ένας από τους όρους από τους οποίους εξαρτήθηκε εν προκειμένω η χορήγηση της οικονομικής συνδρομής στις προσφεύγουσες είναι ότι οι οικείες μικτές εταιρίες εκμεταλλεύονται και, κατά περίπτωση, μεταποιούν αλιευτικούς πόρους της Αργεντινής. Πάντως, μόνον τα αλιευτικά προϊόντα που αλιεύονται εντός των υδάτων της Αργεντινής συνιστούν αλιευτικούς πόρους της Αργεντινής.

120 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-126/01 δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι τα αλιευτικά προϊόντα που αλιεύονται από σκάφος το οποίο φέρει τη σημαία της Αργεντινής, τόσο εντός όσο και εκτός των υδάτων της ΖΑΕ της Αργεντινής, πρέπει να θεωρηθούν ως αλιευτικοί πόροι της Αργεντινής. Πράγματι, ο σκοπός που επιδιώκεται με τη συμφωνία για την αλιεία είναι να επιτύχει η Κοινότητα πρόσβαση σε νέες αλιευτικές ζώνες που ανήκουν στην ΖΑΕ της Αργεντινής.

121 Διαπιστώνεται, άλλωστε, ότι οι προσφεύγουσες ανέφεραν ρητώς στο έντυπο της αιτήσεως κοινοτικής συνδρομής ότι επρόκειτο να ασκήσουν τις δραστηριότητές τους εντός της ΖΑΕ της Αργεντινής. Το ίδιο αυτό έντυπο (σημείο 3.2) περιλαμβάνει ακόμη την ακόλουθη προειδοποίηση:

«Η Επιτροπή χορηγεί κοινοτική οικονομική συνδρομή μόνο στα σχέδια που αποσκοπούν στην εκμετάλλευση και, κατά περίπτωση, στην αξιοποίηση των αλιευτικών πόρων που βρίσκονται εντός των υδάτων τα οποία ανήκουν στη δικαιοδοσία ή την κυριαρχία της τρίτης χώρας την οποία αφορά η μικτή εταιρία [...]».

122 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι, εν προκειμένω, η χορήγηση της οικονομικής συνδρομής εξαρτήθηκε από τον όρο ότι η μικτή εταιρία ασκεί τις δραστηριότητές της εντός των υδάτων που ανήκουν στη δικαιοδοσία ή την κυριαρχία της Αργεντινής. Επομένως, η εγκατάλειψη των υδάτων αυτών από τα σκάφη Orense (υπόθεση Τ-119/01) και Vieirasa XII (υπόθεση Τ-126/01) και, συνακολούθως, η διακοπή των αλιευτικών δραστηριοτήτων εντός των υδάτων αυτών, χωρίς προηγούμενη άδεια της Επιτροπής συνιστά πρόδηλη παράβαση του όρου αυτού.

123 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, εντούτοις, ότι η εγκατάλειψη των υδάτων της Αργεντινής κατέστη αναγκαία λόγω της εξαντλήσεως των αποθεμάτων αλιείας εντός της ΖΑΕ της Αργεντινής, μάλιστα δε λόγω των απαγορεύσεων ή περιορισμών αλιείας που επέβαλαν οι αρχές της Αργεντινής. Επιπλέον, η εγκατάλειψη των υδάτων της Αργεντινής πραγματοποιήθηκε με τη συμφωνία των αρχών της Αργεντινής.

124 Τα επιχειρήματα αυτά δεν μπορούν να γίνουν δεκτά. Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει συναφώς ότι οι αποδέκτες κοινοτικών οικονομικών συνδρομών υπέχουν υποχρέωση ενημερώσεως και εντιμότητας. Πρόκειται για υποχρέωση εγγενή στο σύστημα των συνδρομών αυτών και ουσιώδη για τη λειτουργία του. Πάντως, σύμφωνα με την υποχρέωση αυτή, οι προσφεύγουσες όφειλαν να ενημερώσουν την Επιτροπή για τα προβλήματα που αντιμετώπισαν κατά την εκτέλεση των σχεδίων. Η ορθή ενημέρωση θα είχε παράσχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να λάβει ενδεχόμενα μέτρα για να προσαρμόσει τη συμφωνία για την αλιεία στις νέες συνθήκες, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 1, αυτής.

125 Εν πάση περιπτώσει, τα σκάφη που εκμεταλλεύονται οι μικτές εταιρίες δεν μπορούσαν να εγκαταλείψουν τη ΖΑΕ της Αργεντινής χωρίς προηγούμενη άδεια της Επιτροπής, εφόσον η εκμετάλλευση ή η μεταποίηση των αλιευτικών πόρων της Αργεντινής συνιστούσε μια από τις βασικές προϋποθέσεις από τις οποίες εξηρτάτο η χορήγηση της κοινοτικής οικονομικής συνδρομής.

126 Δεύτερον, όσον αφορά την ενδεχόμενη παράβαση των όρων από τους οποίους εξαρτήθηκε η χορήγηση της συνδρομής λόγω της αλιεύσεως είδους το οποίο δεν περιλαμβάνεται στη συμφωνία για την αλιεία, δηλαδή του μαύρου μπακαλιάρου, υπενθυμίζεται ότι το επιχείρημα αυτό προβλήθηκε μόνο στην υπόθεση Τ-126/01.

127 Πάντως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αλίευση ενός είδους που δεν καλύπτεται από τη συμφωνία για την αλιεία δεν άσκησε επιρροή στη μείωση της συνδρομής που πραγματοποιήθηκε με την προσβαλλομένη στην υπόθεση Τ-126/01 απόφαση. Πράγματι, από τον φάκελο προκύπτει ότι το σκάφος Vieirasa XII, το οποίο είχε από τις 14 Νοεμβρίου 1995 άδεια αλιείας της Αργεντινής προς αλίευση, μεταξύ άλλων, 1 800 τόνων μαύρου μπακαλιάρου, αλίευε το είδος ήδη αυτό πριν από την αναχώρησή του από τα ύδατα της Αργεντινής, στις 5 Ιουλίου 1996, χωρίς το γεγονός αυτό να οδηγήσει την Επιτροπή στη μείωση της κοινοτικής συνδρομής. Η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ακόμη ότι το σκάφος επέλεξε να εγκαταλείψει την ΑΟΖ της Αργεντινής και να αλιεύσει εντός των διεθνών υδάτων λόγω, κυρίως, της ελλείψεως μαύρου μπακαλιάρου εντός των υδάτων της Αργεντινής.

128 Κατά τη συνεδρίαση, οι διάδικοι αναγνώρισαν ότι η αναχώρηση του Vieirasa XII από την ΑΟΖ της Αργεντινής συνιστά τον μοναδικό λόγο της μειώσεως της συνδρομής η οποία είχε χορηγηθεί στην προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-126/01.

129 Επομένως, είναι αλυσιτελή τα επιχειρήματα που διατύπωσε η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-126/01 για να αποδείξει ότι καμία διάταξη της συμφωνίας για την αλιεία και της αποφάσεως περί χορηγήσεως της συνδρομής της 25ης Ιουλίου 1995 δεν απαγόρευε στη μικτή εταιρία την αλιεία του μαύρου μπακαλιάρου.

130 Τρίτον, πρέπει ακόμη να εξεταστεί εάν υφίστατο, για τις μικτές εταιρίες που ιδρύθηκαν στο πλαίσιο της συμφωνίας για την αλιεία, υποχρέωση αλιείας εντός των υδάτων της Αργεντινής για χρονικό διάστημα τουλάχιστον 36 μηνών. Μόνον η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-119/01 αρνείται ότι οι μικτές εταιρίες υπέχουν την υποχρέωση αυτή.

131 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει συναφώς ότι το παράρτημα Ι, υποσημείωση 2, της αποφάσεως περί χορηγήσεως συνδρομής της 21ης Δεκεμβρίου 1994 αναφέρει ότι, για τις αιτήσεις καταβολής συνδρομής, ο δικαιούχος όφειλε να χρησιμοποιήσει τα έντυπα που ενέκρινε η μικτή επιτροπή κατά τη συνεδρίαση της 5ης και 6ης Δεκεμβρίου 1994. Πάντως, στο έντυπο αιτήσεως καταβολής του υπολοίπου της συνδρομής, το οποίο συμπληρώθηκε προς τον σκοπό αυτό από την προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-119/01, η προσφεύγουσα δεσμεύθηκε να «υποβάλει στην Επιτροπή τη δεύτερη και την τρίτη περιοδική έκθεση που αντιστοιχούν στο δεύτερο και στο τρίτο έτος δραστηριότητας της εταιρίας». Επομένως, η δραστηριότητα της μικτής εταιρίας έπρεπε οπωσδήποτε να εκτείνεται σε τρία τουλάχιστον έτη.

132 Ομοίως, το έντυπο που χρησιμοποίησε η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-119/01 για την κατάθεση της πρώτης εκθέσεως δραστηριότητας ανέφερε ότι η δεύτερη έκθεση έπρεπε να υποβληθεί «δώδεκα μήνες μετά την υποβολή της πρώτης περιοδικής εκθέσεως στην Επιτροπή» και η τρίτη έκθεση «δώδεκα μήνες μετά την υποβολή της δεύτερης περιοδικής εκθέσεως στην Επιτροπή».

133 Ενόψει του γεγονότος ότι η μικτή εταιρία που ιδρύθηκε στο πλαίσιο της συμφωνίας για την αλιεία όφειλε να λογοδοτήσει για τη δραστηριότητά της που έπρεπε να διαρκέσει τουλάχιστον τρία έτη, ορθώς η Επιτροπή διαπίστωσε, με την προσβαλλόμενη στην υπόθεση Τ-119/01 απόφαση, ότι η ελάχιστη δραστηριότητα που απαιτείται για την εταιρία αυτή ανερχόταν σε τρία έτη, δραστηριότητα η οποία, σύμφωνα με τον ορισμό της μικτής εταιρίας, έπρεπε να ασκηθεί εντός των υδάτων της Αργεντινής.

134 Επομένως, ούτε το τελευταίο επιχείρημα είναι βάσιμο.

135 Κατά συνέπεια, ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

136 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, επικουρικώς, ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις παραβιάζουν την αρχή της αναλογικότητας.

137 Εν προκειμένω, η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον έθεσε σε εφαρμογή μηχανισμό μειώσεως της συνδρομής ο οποίος δεν διακρίνει τις κύριες υποχρεώσεις από τις δευτερεύουσες υποχρεώσεις που επιβάλλονται στον δικαιούχο της συνδρομής (απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Μαΐου 1996, C-326/94, Maas, Συλλογή 1996, σ. I-2643, σκέψη 29). Οι προσφεύγουσες παρατηρούν, συναφώς, ότι τηρήθηκαν όλες οι κύριες υποχρεώσεις που υπέχουν οι δικαιούχοι των ενισχύσεων, δηλαδή η σύσταση μικτής εταιρίας, η διαγραφή σκάφους από το κοινοτικό νηολόγιο και η εγγραφή του στο νηολόγιο αλείας τρίτης χώρας, καθώς και ο κατά προτεραιότητα εφοδιασμός της κοινοτικής αγοράς.

138 Εφόσον τηρήθηκαν όλες οι κύριες υποχρεώσεις, το σύστημα της κατά χρονική αναλογία μειώσεως για τους μήνες κατά τη διάρκεια των οποίων δεν τηρήθηκε μία από τις δευτερεύουσες υποχρεώσεις συνιστά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

139 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η αρχή της αναλογικότητας την οποία θέτει το άρθρο 5 ΕΚ επιβάλλει, κατά πάγια νομολογία, οι πράξεις των κοινοτικών οργάνων να μην υπερβαίνουν τα όρια αυτού που είναι πρόσφορο και αναγκαίο για την επίτευξη του επιδιωκομένου σκοπού (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Μαΐου 1984, 15/83, Denkavit Nederland, Συλλογή 1984, σ. 2171, σκέψη 25· τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 19ης Ιουνίου 1997, T-260/94, Air Inter κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-997, σκέψη 144, και της 12ης Οκτωβρίου 1999, T-216/96, Conserve Italia κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-3139, σκέψη 101).

140 Στις προσβαλλόμενες αποφάσεις, η Επιτροπή έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η κοινοτική συνδρομή στην οποία έχουν δικαίωμα οι προσφεύγουσες αποτελείται από δύο στοιχεία: «αφενός, ένα ποσό που αντιστοιχεί σ' αυτό της πριμοδοτήσεως για την οριστική μεταφορά σε τρίτη χώρα και, αφετέρου, ένα ποσό ανάλογο προς το χρονικό διάστημα δραστηριότητας που ασκούν τα οικεία πλοία εντός των υδάτων της Αργεντινής σε σχέση με το κατά τη ρύθμιση χρονικό διάστημα των 36 μηνών, το οποίο ποσό υπολογίστηκε ανά λήξαντα μήνα και κατόπιν αφαιρέσεως του ποσού που αντιστοιχεί στην πριμοδότηση για την οριστική μεταφορά» (προσβαλλομένη απόφαση στην υπόθεση Τ-119/01, σημείο 9, και προσβαλλομένη απόφαση στην υπόθεση Τ-126/01, σημείο 10).

141 Επομένως, από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις προκύπτει ότι η συνδρομή που έλαβε ο κοινοτικός εφοπλιστής λόγω της νηολογήσεως κοινοτικού σκάφους στο νηολόγιο αλιείας της Αργεντινής δεν μειώθηκε. Άλλωστε, το σημείο αυτό δεν αμφισβητείται. Η συνδρομή που χορηγήθηκε με τις αποφάσεις της 21ης Δεκεμβρίου 1994 και της 25ης Ιουλίου 1995, κατόπιν αφαιρέσεως του ποσού που ελήφθη για τη μεταφορά του σκάφους που εκμεταλλεύεται η μικτή εταιρία, μειώθηκε για τον χρόνο κατά τον οποίο το σκάφος δεν άσκησε δραστηριότητες εντός της ΑΟΖ της Αργεντινής.

142 Η κατά χρονική αναλογία μείωση της συνδρομής για τον χρόνο κατά τον οποίο το σκάφος δεν ασκούσε δραστηριότητες εντός της ΑΟΖ της Αργεντινής είναι απολύτως ανάλογη προς την προσαπτόμενη παράβαση, δηλαδή την παύση των αλιευτικών δραστηριοτήτων εντός της ΑΟΖ της Αργεντινής. Πράγματι, εφόσον η Επιτροπή αναζητεί πρωτίστως με τη συμφωνία για την αλιεία πρόσβαση για τους κοινοτικούς εφοπλιστούς στην ΑΟΖ της Αργεντινής, η υποχρέωση εκμεταλλεύσεως ή μεταποιήσεως των αλιευτικών πόρων της Αργεντινής πρέπει να θεωρείται ως κύρια υποχρέωση, εγγενής στο σύστημα επιδοτήσεως των μικτών εταιριών (βλ. σκέψεις 116 έως 125 ανωτέρω· βλ. και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Οκτωβρίου 2002, Τ-180/00, Astipesca κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-3985, σκέψη 91).

143 Βεβαίως, όπως υπογραμμίζουν οι προσφεύγουσες, η σύσταση της μικτής εταιρίας και ο κατά προτεραιότητα εφοδιασμός της κοινοτικής αγοράς (βλ. ανωτέρω, σκέψη 137) συνιστούν και κύριες υποχρεώσεις στα πλαίσια του συστήματος επιδοτήσεως. Εντούτοις, πρέπει να τονιστεί ότι η μικτή εταιρία ιδρύεται «με σκοπό την εκμετάλ-

λευση και, κατά περίπτωση, τη μεταποίηση των αλιευτικών πόρων της Αργεντινής» (άρθρο 2, στοιχείο ε', της συμφωνίας για την αλιεία) και ότι ο κατά προτεραιότητα εφοδιασμός της κοινοτικής αγοράς αναφέρεται σε εφοδιασμό σε αλιευτικούς πόρους που συλλαμβάνονται εντός της ΑΟΖ της Αργεντινής. Η έξοδος από τα ύδατα της Αργεντινής, χωρίς άδεια της Επιτροπής, συνεπάγεται, επομένως, οπωσδήποτε παράβαση των λοιπών κυρίων υποχρεώσεων που υπέχει ο δικαιούχος της ενισχύσεως.

144 Οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν, στη συνέχεια, ότι τα σκάφη Orense και Vieirasa XII εγκατέλειψαν την ΑΟΖ της Αργεντινής λόγω της εξαντλήσεως των αλιευτικών πόρων εντός της ζώνης αυτής. Επιπλέον, η κατάσταση αυτή οδήγησε τις αρχές της Αργεντινής να επιβάλουν περιορισμούς ή απαγορεύσεις της αλιείας.

145 Πάντως, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι η Επιτροπή δεν όφειλε να λάβει υπόψη τις περιστάσεις αυτές στις προσβαλλόμενες αποφάσεις. Πράγματι, οι προσφεύγουσες όφειλαν να ζητήσουν προηγουμένως την άδεια της Επιτροπής πριν εγκαταλείψουν τα ύδατα της Αργεντινής (βλ. και τις σκέψεις 124 και 125 ανωτέρω).

146 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-119/01 αμφισβητεί ακόμη την ακριβή ημερομηνία της αναχωρήσεως του Orense από την ΑΟΖ της Αργεντινής. Κατά την προσφεύγουσα, το σκάφος εγκατέλειψε τα ύδατα της Αργεντινής στις 2 Οκτωβρίου 1996 και όχι στις 23 Αυγούστου 1996.

147 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή θεωρεί ότι «το αλιευτικό σκάφος Orense, το οποίο μεταφέρθηκε στην Αργεντινή στα πλαίσια της συστάσεως της εν λόγω μικτής εταιρίας, διέκοψε τις αλιευτικές του δραστηριότητες εντός των υδάτων της Αργεντινής στις 23 Αυγούστου 1996, χωρίς προηγούμενη άδεια της Επιτροπής» (σημείο 4).

148 Η εν λόγω διακοπή των αλιευτικών δραστηριοτήτων εντός των υδάτων της Αργεντινής όσον αφορά το έτος 1996 δεν αμφισβητήθηκε. Πράγματι, από τη δεύτερη έκθεση δραστηριότητας σχετικά με τις αλιευτικές ενέργειες του Orense προκύπτει ότι «οι αλιευτικές δραστηριότητες το 1996 άρχισαν στις 31 Ιανουαρίου και ολοκληρώθηκαν στις 23 Αυγούστου». Η προσφεύγουσα επιβεβαιώνει, στο σημείο 2 του υπομνήματος αντικρούσεως, ότι «είναι, κατά συνέπεια, προφανές ότι η εταιρία πράγματι γνωστοποίησε στην Επιτροπή ότι οι αλιευτικές δραστηριότητες στην Αργεντινή διήρκεσαν μόνο μέχρι τις 23 Αυγούστου 1996».

149 Δεν αμφισβητείται επίσης ότι το Orense όντως εγκατέλειψε, στη συνέχεια, την ΑΟΖ της Αργεντινής. Πράγματι, κατά το τελευταίο τρίμηνο του 1996, τουλάχιστον από τις 2 Οκτωβρίου 1996, το Orense άσκησε αλιευτικές δραστηριότητες εντός των διεθνών υδάτων.

150 Στη συνέχεια, όσον αφορά το έτος 1997, η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι το Orense ασκούσε δραστηριότητες εντός των διεθνών υδάτων έστω και αν βεβαιώνει ότι υπήρξαν ελάχιστα αλιεύματα εντός των υδάτων της Αργεντινής. Επιβάλλεται, πάντως, η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα αποδεικτικό στοιχείο που να καταδεικνύει οποιαδήποτε αλιευτική δραστηριότητα εντός των υδάτων της Αργεντινής το 1997. Στις 14 Ιανουαρίου 1998, το Orense ναυάγησε στα ανοικτά της νήσου Maurice.

151 Υπό τις συνθήκες αυτές και ανεξαρτήτως της ακριβούς ημερομηνίας κατά την οποία το Orense εγκατέλειψε την ΑΟΖ της Αργεντινής, ευλόγως η Επιτροπή θεώρησε, προκειμένου να υπολογίσει το ύψος της συνδρομής στο οποίο είχε δικαίωμα η προσφεύγουσα, ότι το Orense είχε παύσει να εκμεταλλεύεται τους αλιευτικούς πόρους της Αργεντινής στις 23 Αυγούστου 1996, δεκαέξι μόνο μήνες μετά τη σύσταση της μικτής εταιρίας, στις 30 Απριλίου 1995. Ενόψει του ελαχίστου χρόνου αλιείας εντός της ΑΟΖ της Αργεντινής που ανέρχεται σε 36 μήνες (βλ. ανωτέρω, σκέψη 133), η Επιτροπή ορθώς θεώρησε ότι η προσφεύγουσα είχε δικαίωμα σε ποσό ίσο προς τα 16/36 της οικονομικής συνδρομής που χορηγήθηκε αρχικά.

152 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-119/01 ισχυρίζεται ακόμη ότι η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, εφόσον η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το ναυάγιο του Orense. Το ναυάγιο συνιστά περίπτωση ανωτέρας βίας.

153 Πάντως, υπενθυμίζεται ότι, στις 14 Ιανουαρίου 1998, το Orense βυθίστηκε στον Ινδικό ωκεανό στα ανοικτά της νήσου Maurice. Επομένως, κατά τον χρόνο του ναυαγίου το σκάφος δεν ασκούσε πλέον δραστηριότητες εντός των υδάτων της Αργεντινής. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή δεν όφειλε να λάβει υπόψη το ναυάγιο του Orense όταν καθόρισε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, το ποσό της συνδρομής στο οποίο η προσφεύγουσα είχε τελικώς δικαίωμα.

154 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή της κοινοτικής ρυθμίσεως περί μειώσεως των οικονομικών συνδρομών

155 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-126/01 υπενθυμίζει ότι ο κανονισμός 4028/86 καταργήθηκε με τον κανονισμό 2080/93 με ισχύ από 1ης Ιανουαρίου 1994. Εντούτοις, η Επιτροπή εφάρμοσε το άρθρο 44 του κανονισμού αυτού καθ' όλη τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας. Πράγματι, είχε πραγματοποιηθεί διαβούλευση με τη μόνιμη επιτροπή διαρθρώσεων της αλιείας, σύμφωνα με τα άρθρα 44 και 47 του κανονισμού 4028/86. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, για τον υπολογισμό του ποσού της μειώσεως της συνδρομής στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εφάρμοσε τις διατάξεις του κανονισμού 3699/93. Πάντως, υπό το καθεστώς του κανονισμού 3699/93, διαχειριστικές αρχές είναι οι εθνικές αρχές και όχι η Επιτροπή. Επομένως, η Επιτροπή εφάρμοσε ταυτοχρόνως κανονισμό που καταργήθηκε και κανονισμό που δεν της απονέμει αρμοδιότητα.

156 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-126/01 παρατηρεί ακόμη ότι, για τον υπολογισμό του ποσού της συνδρομής στο οποίο είχε δικαίωμα δυνάμει της οριστικής μεταφοράς του σκάφους Vieirasa XII, οι συνέπειες της εφαρμογής του κανονισμού 4028/86 ή του κανονισμού 3699/93 είναι πολύ διαφορετικές. Σύμφωνα με την κλίμακα του κανονισμού 4028/86, η προσφεύγουσα θα μπορούσε να λάβει συνδρομή 784 140 ευρώ, αντί 688 187 ευρώ που προέβλεψε η προσβαλλομένη απόφαση βάσει των διατάξεων του κανονισμού 3699/93.

157 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσβαλλομένη απόφαση στην υπόθεση Τ-126/01 στηρίζεται στον κανονισμό 4253/88, ιδίως στο άρθρο 24 αυτού, αφενός, και στον κανονισμό 3447/93, που κυρώνει, εν ονόματι της Κοινότητας, τη συμφωνία για την αλιεία, αφετέρου. Ούτε ο κανονισμός 4028/86 ούτε ο κανονισμός 3699/93 συνιστούν, κατά συνέπεια, τη νομική βάση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

158 Το γεγονός ότι η Επιτροπή συμβουλεύθηκε επιτροπή της οποίας τη γνώμη προέβλεπε ο κανονισμός 4028/96 δεν καταδεικνύει ότι η προσβαλλομένη απόφαση στην υπόθεση Τ-126/01 στηριζόταν στον κανονισμό αυτό. Πράγματι, ο εν λόγω κανονισμός δεν ίσχυε κατά τον χρόνο κατά τον οποίο η προσφεύγουσα υπέβαλε το σχέδιο ιδρύσεως μικτής εταιρίας, στις 26 Ιουλίου 1994, οπότε, εν προκειμένω, ο κανονισμός αυτός δεν μπορούσε πλέον να ρυθμίσει τη διαδικασία μειώσεως της συνδρομής (βλ. ανωτέρω, σκέψη 15, και την απόφαση Astipesca κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 142 ανωτέρω, σκέψη 61). Η οικειοθελής διαβούλευση με Επιτροπή της οποίας η γνώμη δεν ήταν υποχρεωτική δεν επηρεάζει τη νομιμότητα μιας πράξεως, η οποία, άλλωστε, εκδόθηκε με τήρηση των διαδικασιών που επιβάλλονται υποχρεωτικά για την έκδοσή της.

159 Βεβαίως, η προσβαλλόμενη απόφαση αναφέρεται στον κανονισμό 3699/93. Πράγματι, η Επιτροπή εφάρμοσε την κλίμακα του κανονισμού 3699/93 για να υπολογίσει το ποσό της οφειλόμενης συνδρομής δυνάμει της οριστικής μεταβιβάσεως του σκάφους Vieirasa XII στη μικτή εταιρία.

160 Επισημαίνεται, συναφώς, ότι ούτε οι δύο πράξεις στις οποίες στηρίζεται η προσβαλλόμενη απόφαση, δηλαδή ο κανονισμός 4353/88 και ο κανονισμός 3447/93 που

κυρώνει εν ονόματι της Κοινότητας τη συμφωνία για την αλιεία, ούτε άλλωστε η ίδια η συμφωνία για την αλιεία περιέχουν ειδικές διατάξεις σχετικές με το τμήμα της συνδρομής που οφείλεται λόγω της μεταβιβάσεως κοινοτικού σκάφους στη μικτή εταιρία. Η απόφαση περί χορηγήσεως της συνδρομής της 25ης Ιουλίου 1995 χορηγεί, πράγματι, συνολικό ποσό στον κοινοτικό εφοπλιστή και στη μικτή εταιρία, χωρίς να διευκρινίζει το ποσό που χορηγείται λόγω της μεταβιβάσεως του σκάφους.

161 Όταν η Επιτροπή, αφού διαπίστωσε την παράβαση των όρων από τους οποίους είχε εξαρτηθεί η χορήγηση της συνδρομής στην προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-126/01, υπολόγισε το τελικό ποσό της συνδρομής στο οποίο είχε δικαίωμα η προσφεύγουσα, καθόρισε, κατ' αρχάς, το ποσό που έλαβε η προσφεύγουσα λόγω της μεταβιβάσεως του σκάφους, εφόσον δεν θεωρούσε ότι το εν λόγω τμήμα της οικονομικής συνδρομής έπρεπε να μειωθεί (βλ. ανωτέρω, σκέψεις 140 και 141). Η Επιτροπή αναφέρεται, συναφώς, με την προσβαλλόμενη απόφαση στην υπόθεση Τ-126/01 (σημείο 11), στις διατάξεις του κανονισμού 3699/93.

162 Έστω και αν, κατά τη διοικητική διαδικασία, η Επιτροπή αναφέρθηκε, με το από 28 Φεβρουαρίου 2000 έγγραφό της, στον κανονισμό 4028/86, πρέπει να τονιστεί ότι, με το από 14 Σεπτεμβρίου 2000 έγγραφό της, η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι επρόκειτο να εφαρμόσει την κλίμακα που περιέχει ο κανονισμός 3699/93 προκειμένου να υπολογίσει το ποσό της συνδρομής που οφείλεται στην προσφεύγουσα λόγω της οριστικής μεταβιβάσεως του σκάφους Vieirasa XII στη μικτή εταιρία. Η προσφεύγουσα έλαβε θέση ως προς το ζήτημα αυτό με το από 21 Σεπτεμβρίου 2000 έγγραφό της.

163 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-126/01 δεν μπορεί να προσάψει στην Επιτροπή ότι δεν εφάρμοσε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, την κλίμακα του κανονισμού 4028/86 για τον υπολογισμό του ποσού της συνδρομής στο οποίο είχε δικαίωμα λόγω της μεταβιβάσεως του σκάφους. Πράγματι, ο κανονισμός αυτός δεν ίσχυε πλέον κατά τον χρόνο κατά τον οποίο η προσφεύγουσα υπέβαλε το σχέδιο ιδρύσεως μικτής εταιρίας, στις 26 Ιουλίου 1994 (βλ. ανωτέρω, σκέψη 158). Η Επιτροπή, η οποία δεσμευόταν μόνον από την αρχή της αναλογικότητας προκειμένου να υπολογίσει το τελικό ποσό της συνδρομής που οφείλεται στην προσφεύγουσα, ορθώς εμπνεύστηκε κατ' αναλογία από τις διατάξεις του κανονισμού 3699/93 για να καθορίσει το ποσό που οφείλεται στην προσφεύγουσα λόγω της μεταβιβάσεως του σκάφους. Ενερ-

γώντας κατά τον τρόπο αυτό, φρόντισε, πράγματι, να εναρμονίσει τη μεταχείριση που επιφυλάσσεται στη μικτή εταιρία που ιδρύθηκε στο πλαίσιο της συμφωνίας για την αλιεία σε σχέση με τις μικτές εταιρίες που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 3699/93.

164 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι ο λόγος αυτός πρέπει επίσης να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της εύλογης προθεσμίας της διαδικασίας και από την παραβίαση των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου

165 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-126/01 ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή παρέβη, στην υπό κρίση υπόθεση, την υποχρέωση που υπέχει να ενεργήσει εντός εύλογης προθεσμίας. Αναφερόμενη στη νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις η οποία εφαρμόζεται κατ' αναλογία (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 1987, 15/85, Consorzio Cooperative Abruzzo, Συλλογή 1987, σ. 1005, και προτάσεις του γενικού εισαγγελέα J. Mischo στην απόφαση αυτή, Συλλογή 1987, σ. 1014· απόφαση του Δικαστηρίου, της 24ης Νοεμβρίου 1987, 223/85, RSV κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4617), η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι υφίσταται, στο κοινοτικό δίκαιο, γενική αρχή, στηριζόμενη στις επιταγές της ασφάλειας δικαίου και της χρηστής διοικήσεως, η οποία υποχρεώνει τη διοίκηση να ασκεί τις εξουσίες της εντός συγκεκριμένων χρονικών ορίων, προκειμένου να προστατεύει τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των διοικουμένων σ' αυτήν. Επομένως, εφόσον η Επιτροπή απαιτεί την επιστροφή οικονομικής συνδρομής ενώ έχει παρέλθει υπερβολικά μακρύ χρονικό διάστημα, η Επιτροπή δεν ενεργεί με την απαιτούμενη επιμέλεια, δεν τηρεί τις επιταγές που επιβάλλει η ασφάλεια δικαίου και υπερβαίνει τα όρια της χρηστής διοικήσεως.

166 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-126/01 υπενθυμίζει ότι είχε ήδη υποβάλει την αίτηση πληρωμής του υπολοίπου της κοινοτικής συνδρομής, η οποία προκάλεσε την κίνηση της διαδικασίας μειώσεως στις 25 Φεβρουαρίου 1997. Η Επιτροπή χρει-

άστηκε περισσότερα από τέσσερα έτη για να εκδώσει την προσβαλλομένη απόφαση. Η Επιτροπή χρειάστηκε τρία έτη και εννέα μήνες από την έναρξη των ελέγχων, στις 21 Απριλίου 1998, οι οποίοι αφορούσαν αποκλειστικά τη ζώνη εντός της οποίας ασκούσε τις δραστηριότητές του το σκάφος Vieirasa XII. Υπενθυμίζει ότι, στις 7 Ιουλίου 1997, είχε ήδη κοινοποιήσει στην Επιτροπή την άδεια αλιείας που διέθετε. Ειδικότερα, είναι ακατανόητο το γεγονός ότι η Επιτροπή χρειάστηκε ένα έτος και ένα μήνα για να απαντήσει στις παρατηρήσεις που διατύπωσε η προσφεύγουσα στις 19 Μαΐου 1998. Η Επιτροπή έκρινε ότι μπορούσε να δηλώσει απλώς, στο έγγραφο της 9ης Ιουνίου 1999, ότι οι παρατηρήσεις αυτές περιορίζονταν στην επιβεβαίωση της εξόδου του σκάφους από τα ύδατα της Αργεντινής, στις 5 Ιουλίου 1996.

167 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η τήρηση της αρχής της εύλογης προθεσμίας αποτελεί γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου, την οποία η Επιτροπή υποχρεούται να τηρεί στο πλαίσιο των διοικητικών διαδικασιών (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Οκτωβρίου 1997, Τ-213/95 και Τ-18/96, SCK και FNK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1739, σκέψη 56).

168 Διαπιστώνεται ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας ήταν μακρά. Υπενθυμίζεται συναφώς ότι η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-126/01 υπέβαλε την αίτηση καταβολής του υπολοίπου της κοινοτικής συνδρομής στις 25 Φεβρουαρίου 1997. Πάντως, η ίδια η Επιτροπή ισχυρίζεται στην προσβαλλόμενη απόφαση (σημείο 8) ότι έλαβε γνώση στις 2 Ιουλίου 1997 του λόγου που δικαιολογούσε τη μείωση της συνδρομής που χορηγήθηκε στην προσφεύγουσα, δηλαδή την οριστική αναχώρηση του σκάφους Vieirasa XII από την AOZ της Αργεντινής στις 5 Ιουλίου 1996.

169 Επιπλέον, η προσβαλλόμενη απόφαση στην υπόθεση Τ-126/01 εκδόθηκε μόλις στις 19 Μαρτίου 2001. Βεβαίως, υπήρξαν διάφορες επαφές μεταξύ της Επιτροπής, αφενός, και των ισπανικών αρχών και της προσφεύγουσας, αφετέρου, κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας (βλ. ανωτέρω σκέψεις 32 έως 38). Εντούτοις, στην παρούσα υπόθεση, υπήρξαν περίοδοι αδράνειας για τις οποίες η Επιτροπή δεν προβάλλει καμία δικαιολογία. Πράγματι, αφού παρέλαβε τις παρατηρήσεις της προσφεύγουσας της 19ης Μαΐου 1998 με το από 21 Απριλίου 1998 έγγραφό της, η Επιτροπή ουδέν έπραξε πριν από τις 9 Ιουνίου 1999, ημερομηνία κατά την οποία ανακοίνωσε στην προσφεύγουσα την απόφασή της να κινήσει διαδικασία μειώσεως της συνδρομής.

170 Ωστόσο, η παραβίαση της αρχής της τηρήσεως της εύλογης προθεσμίας, ακόμα και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένη, δεν δικαιολογεί την αυτόματη ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 20ής Απριλίου 1999, Τ-305/94 έως Τ-307/94, Τ-313/94 έως Τ-316/94, Τ-318/94, Τ-325/94, Τ-328/94, Τ-329/94 και Τ-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-931, σκέψη 122, και της 30ής Μαΐου 2002, Τ-197/00, Onidi κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2002, σ. I-A-69 και II-325, σκέψη 96).

171 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-126/01 υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί, εφόσον ο χρόνος που παρήλθε της δημιούργησε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς την οριστική κτήση της οικονομικής συνδρομής.

172 Πάντως, στην υπό κρίση υπόθεση, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι η καθυστέρηση με την οποία η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση στην υπόθεση Τ-126/01 δεν μπόρεσε να θεμελιώσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη της προσφεύγουσας ικανή να εμποδίσει την Επιτροπή να μειώσει τη συνδρομή που της είχε χορηγήσει.

173 Επισημαίνεται συναφώς ότι η ανταλλαγή εγγράφων μεταξύ της Επιτροπής και της προσφεύγουσας (βλ. ανωτέρω σκέψεις 32 έως 38) επιβεβαιώνει, κάθε φορά, την πρόθεση της Επιτροπής να προβεί σε μείωση της χορηγηθείσας συνδρομής. Κατά συνέπεια, η υπό κρίση υπόθεση διαφέρει ουσιωδώς από την υπόθεση που κατέληξε στην απόφαση RSV κατά Επιτροπής (προπαρατεθείσα στη σκέψη 165 ανωτέρω), στα πλαίσια της οποίας το Δικαστήριο αναγνώρισε τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη αποδέκτη παράνομης κρατικής ενισχύσεως λόγω της υπερβολικά μακράς διαρκείας της διαδικασίας που διεξήχθη μεταξύ της Επιτροπής και του οικείου κράτους μέλους.

174 Εν πάση περιπτώσει, η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη της προσφεύγουσας στην υπόθεση Τ-126/01 προς καταβολή του υπολοίπου της συνδρομής κλονίστηκε τη στιγμή κατά την οποία η προσφεύγουσα παρέβη τους όρους χορηγήσεως της ενισχύσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, Τ-142/97, Branco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3567, σκέψεις 97 και 105 έως 107).

175 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-119/01 ισχυρίζεται ότι η απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 1994 της χορήγησε οικονομική συνδρομή για τη σύσταση μικτής εταιρίας, χωρίς η απόφαση αυτή να θέτει τους όρους από τους οποίους εξαρτήθηκε η συνδρομή και χωρίς να παραπέμψει στη νομοθεσία που έχει ενδεχομένως εφαρμογή. Στο παρελθόν, ουδέποτε η Επιτροπή μείωσε συνδρομές που χορηγήθηκαν στις μικτές εταιρίες, έστω και σε περίπτωση πρόδηλης παραβάσεως της εφαρμοστέας νομοθεσίας. Υπενθυμίζει ότι ενημέρωσε τις αρχές της Αργεντινής για την εγκατάλειψη των υδάτων της χώρας αυτής, υποθέτοντας ότι οι αρχές αυτές θα διαβίβαζαν την πληροφορία στη μικτή επιτροπή. Το ναυάγιο του Orense κοινοποιήθηκε στις αρχές της Αργεντινής και στην Επιτροπή. Εφόσον η συμφωνία για την αλιεία δεν προβλέπει διαδικασία μειώσεως της ενισχύσεως και, λαμβανομένης υπόψη της παθητικότητας των αρχών της Αργεντινής και του χρόνου που παρήλθε μεταξύ του ναυαγίου του Orense τον Ιανουάριο του 1998 και της κινήσεως της διαδικασίας εκ μέρους της Επιτροπής, τον Ιούλιο του 1999, η προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

176 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, κατ' αρχάς, ότι από τη συμφωνία για την αλιεία, από το έντυπο της αιτήσεως κοινοτικής συνδρομής και από την απόφαση περί χορηγήσεως της συνδρομής προκύπτει ότι το Orense έπρεπε να ασκεί τις δραστηριότητές του εντός των υδάτων της Αργεντινής (βλ. ανωτέρω σκέψεις 116 έως 125).

177 Σε περίπτωση όπως αυτή της υπό κρίση υποθέσεως, όπου ο αποδέκτης ενισχύσεως δεν τηρεί κύριο όρο από τον οποίο εξαρτήθηκε η χορήγηση της ενισχύσεως, ο εν λόγω αποδέκτης δεν μπορεί να επικαλεστεί την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ή την αρχή της ασφάλειας δικαίου προκειμένου να εμποδίσει την Επιτροπή να μειώσει τη συνδρομή που χορηγήθηκε (βλ., υπό την έννοια αυτή, την απόφαση Branco κατά Επιτροπής, παρατεθείσα στη σκέψη 174 ανωτέρω, σκέψη 97, και την παρατεθείσα νομολογία).

178 Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή ουδέποτε παρέσχε συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις στην προσφεύγουσα της υπόθεσης Τ-119/01 ότι δεν επρόκειτο να προβεί σε μείωση της οικονομικής συνδρομής παρά την παράβαση του όρου ότι το σκάφος που

εκμεταλλεύεται η μικτή εταιρία έπρεπε να ασκεί τις δραστηριότητές του εντός της ΑΟΖ της Αργεντινής (βλ., υπό την έννοια αυτή, τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 11ης Μαρτίου 1996, Τ-195/95, Guérin automobiles κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-171, σκέψη 20· απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Οκτωβρίου 1996, Τ-336/94, Efisol κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1343, σκέψη 31).

179 Τέλος, η προσφεύγουσα δεν προβάλλει καμία ένδειξη περί του ότι η Επιτροπή δεν θα κόλαζε παραβάσεις της νομοθεσίας που έχει εφαρμογή στις μικτές εταιρίες. Άλλωστε, η ενδεχόμενη ύπαρξη προηγουμένων πλημμελειών οι οποίες δεν τιμωρήθηκαν δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να θεμελιώσει τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη της προσφεύγουσας.

180 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι ο λόγος αυτός ακυρώσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας

181 Αφού υπενθύμισε ότι ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας επιβάλλεται καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας που ενδέχεται να καταλήξει στην έκδοση δυσμενούς πράξεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 1994, C-135/92, Fiskano κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-2885· αποφάσεις του Πρωτοδικείου, της 6ης Δεκεμβρίου 1994, Τ-450/93, Lisrestal κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-1177, και Air Inter κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 139 ανωτέρω), η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-119/01 ισχυρίζεται ότι δεν της δόθηκε η δυνατότητα να γνωστοποιήσει αποτελεσματικώς τις απόψεις της στα πλαίσια της διοικητικής διαδικασίας. Παρατηρεί ότι ζήτησε κατ' επανάληψη από την Επιτροπή να προσδιορίσει τις ακριβείς διατάξεις της συμφωνίας για την αλιεία ή της εφαρμοστέας νομοθεσίας τις οποίες παρέβη. Επιπλέον, ουδέποτε η Επιτροπή αποφάνθηκε επί των συνεπειών του ναυαγίου του Orense.

182 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στην υπόθεση Τ-119/01 στηρίζεται στο αιτιολογικό ότι δεν τηρήθηκαν οι όροι από τους οποίους εξαρτήθηκε

η χορήγηση της συνδρομής. Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν στηρίζεται σε παράβαση συγκεκριμένης διατάξεως της συμφωνίας για την αλιεία ή της κοινοτικής ρυθμίσεως στον τομέα των οικονομικών συνδρομών. Η αιτίαση η οποία δικαιολόγησε τη μείωση της συνδρομής συνίσταται στο γεγονός ότι το Orense άσκησε τις δραστηριότητές του εντός των υδάτων της Αργεντινής μόνον κατά τη διάρκεια 16 μηνών αντί 36 μηνών που είχαν προβλεφθεί αρχικώς. Πράγματι, το σκάφος διέκοψε τις αλιευτικές του δραστηριότητες εντός των υδάτων της Αργεντινής στις 23 Αυγούστου 1996.

183 Πάντως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα για την αιτίαση αυτή με έγγραφα της 14ης Ιουλίου 1999, της 18ης Αυγούστου 2000 και της 14ης Σεπτεμβρίου 2000. Επιπλέον, με έγγραφα της 14ης Ιουλίου 1999 και της 14ης Σεπτεμβρίου 2000, η Επιτροπή ζήτησε ρητώς από την προσφεύγουσα να υποβάλει τις προς τούτο παρατηρήσεις της.

184 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να γίνει λόγος για προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

185 Κατά συνέπεια, και αυτός ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την έλλειψη συνοχής της προσβαλλομένης αποφάσεως

186 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-126/01 ισχυρίζεται ότι η μικτή εταιρία VASA υπέστη την αναστολή της καταβολής του υπολοίπου της συνδρομής χωρίς να της δοθεί η ευκαιρία να υποβάλει τις παρατηρήσεις της. Επισημαίνει ότι το σχέδιο αποφάσεως που υποβλήθηκε στη μόνιμη επιτροπή διαρθρώσεων της αλιείας, τον Νοέμβριο του 2000, αναφερόταν σε μείωση της συνδρομής που χορηγήθηκε στην προσφεύγουσα και στη VASA. Η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται συνοχής, εφόσον αφορούσε μόνον τη συνδρομή που χορηγήθηκε στην προσφεύγουσα. Η συνδρομή που χορηγήθηκε στον κοινοτικό εφοπλιστή και στη μικτή εταιρία συνιστά,

πράγματι, μια και μόνη συνδρομή. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ακόμη ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, η μικτή εταιρία, η οποία ήταν ιδιοκτήτης του σκάφους και υπεύθυνη για τη διαχείρισή του, έλαβε τις αποφάσεις οι οποίες προκάλεσαν τη μείωση της οικονομικής συνδρομής. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα και η VASA έπρεπε να αντιμετωπιστούν ισοτίμως.

187 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στην υπόθεση Τ-126/01 απευθύνεται μόνο στην προσφεύγουσα. Αφορά μόνο τη μείωση της οικονομικής συνδρομής που της χορηγήθηκε. Κατά συνέπεια, δεν είναι λυσιτελής η εξέταση της καταστάσεως της μικτής εταιρίας VASA στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής.

188 Στη συνέχεια, επισημαίνεται ότι από το άρθρο 3, παράγραφος 2, του πρωτοκόλλου Ι της συμφωνίας για την αλιεία προκύπτει ότι η κοινοτική συνδρομή που χορήγησε η Επιτροπή στις μικτές εταιρίες καταβλήθηκε στην αρμόδια αρχή της Αργεντινής, η οποία καθορίζει τους όρους διαθέσεως και διαχειρίσεως της συνδρομής αυτής. Η διαδικασία αιτήσεως και καταβολής της συνδρομής που χορηγήθηκε στις μικτές εταιρίες, οι οποίες είναι εταιρίες της Αργεντινής, διέπεται, κατά συνέπεια, από τις διατάξεις του δικαίου της Αργεντινής.

189 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-126/01 δεν μπορεί να επικρίνει το γεγονός ότι η προσβαλλομένη απόφαση απευθύνεται αποκλειστικά στον κοινοτικό εφοπλιστή. Πράγματι, η μικτή εταιρία VASA, η οποία όφειλε να απευθύνει την αίτηση καταβολής του υπολοίπου της οικονομικής συνδρομής στις αρμόδιες αρχές της Αργεντινής, προέβη στο διάβημα αυτό μόλις στις 23 Απριλίου 2001, δηλαδή περίπου ένα μήνα μετά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

190 Κατά συνέπεια, και ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ

191 Αναφερόμενη στην απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France (Συλλογή 1998, σ. I-1719), και στη νομολογία κατά την οποία η επαρκής αιτιολογία επιβάλλεται ειδικότερα στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η Επιτροπή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1960, 36/59 έως 38/59 και 40/59, Präsident κ.λπ. κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 529), η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-119/01 υποστηρίζει ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη.

192 Πρώτον, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν ανέφερε σε κανένα σημείο τις διατάξεις της συμφωνίας για την αλιεία ή της εφαρμοστέας ενδεχομένως νομοθεσίας οι οποίες παραβιάστηκαν. Δεύτερον, η προσβαλλομένη απόφαση δεν αναφέρεται στην εξάντληση των αλιευτικών πόρων εντός των υδάτων της Αργεντινής, η οποία ώθησε τις αρχές της Αργεντινής να περιορίσουν τις αλιευτικές δραστηριότητες. Δεν αναφέρεται ούτε στο ναυάγιο του Orense. Κατά συνέπεια, η απόφαση δεν διευκρινίζει ούτε γιατί τα γεγονότα δεν μπορούσαν να θεωρηθούν ως περιπτώσεις ανωτέρας βίας. Τρίτον, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν εντοπίζει τη νομική βάση στην οποία στηρίχθηκε η μείωση της συνδρομής.

193 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, η αιτιολογία την οποία απαιτεί το άρθρο 253 ΕΚ πρέπει να προσαρμόζεται στη νομική φύση της οικείας πράξεως και να αφήνει να διαφαίνεται κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου, εκδότη της πράξεως, ώστε να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν το ληφθέν μέτρο και στο Πρωτοδικείο να ασκεί τον έλεγχό του (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Φεβρουαρίου 1988, 67/85, 68/85 και 70/85, Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 219, σκέψη 71· απόφαση Astipesca κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 142 ανωτέρω, σκέψη 125).

194 Όταν πρόκειται για απόφαση περί μειώσεως κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής για σχέδιο που δεν εκτελέστηκε κατά τα προβλεπόμενα, η αιτιολογία μιας τέτοιας

πράξεως πρέπει να αναφέρει τους λόγους για τους οποίους οι μεταβολές που ελήφθησαν υπόψη κρίθηκαν απαράδεκτες. Ενδεχόμενες θεωρήσεις όσον αφορά την έκταση των μεταβολών αυτών ή το γεγονός ότι δεν εγκρίθηκαν προηγουμένως δεν αρκούν καθεαυτές για να συγκροτήσουν επαρκή αιτιολογία (απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Μαρτίου 2002, Τ-241/00, Le Canne κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-1251, σκέψη 55).

195 Εντούτοις, το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (απόφαση Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, προπαρατεθείσα στη σκέψη 191 ανωτέρω, σκέψη 63).

196 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, σε αντιδιαστολή προς την υπόθεση που κατέληξε στην απόφαση Le Canne κατά Επιτροπής (προπαρατεθείσα στη σκέψη 194 ανωτέρω), η προσβαλλομένη απόφαση περιέχει ακριβείς ενδείξεις σχετικά με τη φύση της επίδικης μεταβολής και με τους λόγους για τους οποίους η εν λόγω μεταβολή δικαιολογεί, λόγω της σημασίας της, τη μείωση της συνδρομής που αποφασίστηκε εν προκειμένω. Πράγματι, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο ότι η Επιτροπή καταγγέλλει το γεγονός ότι το Orense άσκησε, μετά τις 23 Αυγούστου 1996, μόλις 16 μήνες μετά τη σύσταση της μικτής εταιρίας, τις αλιευτικές του δραστηριότητες εντός των διεθνών υδάτων και όχι, όπως προβλέφθηκε, εντός της ΑΟΖ της Αργεντινής, ενώ η υποχρέωση εκμεταλλεύσεως και, κατά περίπτωση, μεταποιήσεως των αλιευτικών πόρων που βρίσκονται εντός των υδάτων της τρίτης χώρας την οποία αφορά η απόφαση περί χορηγήσεως της συνδρομής συνιστά κύριο όρο της εν λόγω συνδρομής (προσβαλλομένη απόφαση, σημείο 4· βλ. επίσης τις σκέψεις 116 έως 125 και 130 έως 134 ανωτέρω).

197 Η Επιτροπή δεν όφειλε να διευκρινίσει γιατί θεώρησε ότι η εξάντληση των αλιευτικών πόρων και το ναυάγιο του Orense δεν συνιστούσαν περιστατικά που ασκούσαν επιρροή για τον υπολογισμό της μειώσεως της συνδρομής. Πράγματι, ο λόγος ο οποίος δικαιολογεί τη μείωση της συνδρομής έγκειται στο γεγονός ότι το Orense δεν ασκούσε πλέον αλιευτικές δραστηριότητες εντός των υδάτων της Αργεντινής από τις 23 Αυγούστου 1996. Πάντως, η υποτιθέμενη εξάντληση των αλιευτικών πόρων που προκάλεσε την αναχώρηση του Orense προς τα διεθνή ύδατα, όπου το σκάφος βυθίστηκε αργότερα, δεν μπορεί να δικαιολογήσει το γεγονός ότι η προσφεύγουσα

παρέλειψε να ζητήσει προηγουμένως την άδεια από την Επιτροπή να εγκαταλείψει τα ύδατα της Αργεντινής, όπως όφειλε δυνάμει της υποχρεώσεως ενημερώσεως και εντιμότητας που υπέχει (προσβαλλομένη απόφαση, σημείο 8· βλ. και τις σκέψεις 123 έως 125 και 152 και 153 ανωτέρω).

198 Επομένως, η επιχειρηματολογία που αντλεί η προσφεύγουσα από την ανεπάρκεια της αιτιολογίας δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

199 Επομένως, ο τελευταίος λόγος ακυρώσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.

200 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι οι προσφυγές ακυρώσεως στις υποθέσεις T-119/01 και T-126/01 πρέπει να απορριφθούν.

Υπόθεση T-44/01

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

201 Με το αίτημα αυτό, ο κοινοτικός εφοπλιστής SAEV και η μικτή εταιρία VASA ζητούν να αποζημιωθούν για τη ζημία την οποία υπέστησαν λόγω της παράνομης αναστολής της συνδρομής η οποία τους είχε χορηγηθεί με την απόφαση της 25ης Ιουλίου 1995.

202 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, η θεμελίωση εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας, υπό την έννοια του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, εξαρτάται από την πλήρωση ενός συνόλου προϋποθέσεων που αφορούν το παράνομο της συμπεριφοράς που προσάπτεται στα κοινοτικά όργανα, το υποστατό της ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1992, C-258/90 και C-259/90, Pesquerias De Bermeo και Naviera Laida κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-2901, σκέψη 42).

203 Οι ενάγουσες εκθέτουν, κατ' αρχάς, ότι η παράνομη συμπεριφορά που καταγγέλλεται εν προκειμένω οφείλεται στο γεγονός ότι η Επιτροπή, χωρίς να τηρήσει τις ουσιώδεις τυπικές προϋποθέσεις, ανέστειλε την καταβολή του υπολοίπου της συνδρομής.

204 Προκειμένου περί της προκληθείσας ζημίας, οι ενάγουσες ισχυρίζονται ότι μπορεί να υπολογιστεί κατά δύο τρόπους. Ο πρώτος τρόπος συνίσταται στην αναφορά στους ληξιπρόθεσμους τόκους επί δανείου το οποίο η VASA συνήψε το 1998 λόγω της μη καταβολής του υπολοίπου της συνδρομής. Η ζημία που προκλήθηκε είναι ισοδύναμη προς τους τόκους που οφείλουν οι ενάγουσες επί του ποσού του δανείου που αντιστοιχεί στο υπόλοιπο της χρηματοδοτικής συνδρομής. Ένας άλλος τρόπος υπολογισμού της ζημίας συνίσταται στον υπολογισμό των τόκων υπερημερίας που οφείλονται επί του ποσού του υπολοίπου της συνδρομής στην οποία είχαν δικαίωμα οι ενάγουσες.

205 Προκειμένου περί του αιτιώδους συνδέσμου, οι ενάγουσες διευκρινίζουν ότι η προκληθείσα ζημία έχει «ως ευθεία, άμεση και αποκλειστική αιτία την έλλειψη αποφάσεως περί επίσημης αναστολής της καταβολής του υπολοίπου της συνδρομής, έλλειψη η οποία συνιστά παράνομη πράξη» (δικόγραφο της αγωγής, σημείο 143).

206 Η Επιτροπή επικαλείται το απαράδεκτο της αγωγής. Υπενθυμίζει συναφώς ότι η υπό κρίση αγωγή στηρίζεται στον παράνομο χαρακτήρα της διαδικασίας η οποία κατέληξε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως στην υπόθεση Τ-126/01, στις

19 Μαρτίου 2001. Η υπό κρίση αγωγή θα κατέληγε, επομένως, σε κρίση επί της νομιμότητας πράξεως που δεν υφίστατο ακόμη κατά τον χρόνο ασκήσεως της αγωγής αποζημιώσεως, προκαταλαμβάνουσα τα αποτελέσματα ενδεχόμενης προσφυγής ακυρώσεως στρεφομένης κατά της πράξεως αυτής.

207 Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί. Με το υπό κρίση αίτημα, οι ενάγουσες ζητούν να αποζημιωθούν για τη ζημία που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν λόγω της παράνομης αναστολής της χρηματοδοτικής συνδρομής στην οποία είχαν δικαίωμα. Πάντως, δεν μπορεί να αποκλεισθεί το ενδεχόμενο να προκαλέσει η αναστολή χρηματοδοτικής συνδρομής, κατά τη διάρκεια διοικητικής διαδικασίας που αποσκοπεί στην έκδοση αποφάσεως περί μειώσεως χρηματοδοτικής συνδρομής, ζημία στο ένα ή το άλλο μέρος που αφορά η διαδικασία αυτή πριν από την έκδοση της αποφάσεως περί μειώσεως της συνδρομής.

208 Προς στήριξη της επιχειρηματολογίας τους ότι η αναστολή της ενισχύσεως είναι παράνομη, οι ενάγουσες παρατηρούν, κατ' αρχάς, ότι η Επιτροπή όφειλε να εκδώσει ρητή απόφαση περί αναστολής το αργότερο στις 27 Αυγούστου 1997, εάν είχε σοβαρές αμφιβολίες ως προς την εκ μέρους των εναγουσών τήρηση των όρων χορηγήσεως της συνδρομής.

209 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να ευδοκιμήσει. Πράγματι, έστω και αν η Επιτροπή παρανόμως παρέλειψε να εκδώσει ρητή απόφαση περί αναστολής στις 27 Αυγούστου 1997 το αργότερο, πράγμα το οποίο δεν αποδεικνύεται, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αδράνεια αυτή δεν προκάλεσε ζημία στις ενάγουσες. Πράγματι, εάν η Επιτροπή είχε εκδώσει την απόφαση αυτή στις 27 Αυγούστου 1997 ή και νωρίτερα ακόμη, δεν θα είχε πραγματοποιηθεί η καταβολή του υπολοίπου της συνδρομής.

210 Στη συνέχεια, οι ενάγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή, με έγγραφο της 21ης Απριλίου 1998 (βλ. ανωτέρω, σκέψη 32), απηύθυνε έμμεση απόφαση περί αναστολής στη SAEV. Η έμμεση απόφαση περί συστολής είναι παράνομη. Πράγματι, εφόσον η συμφωνία για την αλιεία δεν παραπέμπει στον κανονισμό 4253/88, η διαδικασία

αναστολής στηρίχθηκε, εν προκειμένω, σε εσφαλμένη νομική βάση. Επιπλέον, οι ενάγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τη διαδικασία αναστολής που αρμόζει στη συμφωνία για την αλιεία, εφόσον η μικτή επιτροπή δεν γνωμοδότησε και η Επιτροπή δεν ζήτησε την έγκριση των αρχών της Αργεντινής. Η έμμεση απόφαση περί αναστολής παραβιάζει επίσης την αρχή της τηρήσεως της εύλογης προθεσμίας και προσβάλλει τα δικαιώματα άμυνας της μικτής εταιρίας VASA.

211 Συναφώς, το Πρωτοδικείο κρίνει αναγκαίο να διακρίνει μεταξύ, αφενός, της θέσεως του κοινοτικού εφοπλιστή SAEV, που ήταν η μόνη εταιρία την οποία αφορά η διαδικασία μειώσεως της συνδρομής κατά την οποία ανεστάλη σιωπηρώς η καταβολή της συνδρομής και, αφετέρου, της θέσεως της μικτής εταιρίας VASA.

212 Προκειμένου, κατ' αρχάς, για τη SAEV, διαπιστώνεται ότι το έγγραφο της 21ης Απριλίου 1998 ή, εν πάση περιπτώσει, το έγγραφο της 9ης Ιουνίου 1999 με το οποίο η Επιτροπή ενημέρωσε τη SAEV ότι είχε αποφασίσει να μειώσει τη χρηματοδοτική συνδρομή που της είχε χορηγήσει (βλ. ανωτέρω σκέψη 34), είχε κατ' ανάγκην ως συνέπεια τη μη καταβολή του υπολοίπου της συνδρομής την οποία υποσχέθηκε αρχικώς. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι η SAEV ήταν ο αποδέκτης σιωπηρής αποφάσεως περί αναστολής της συνδρομής. Υπό το πρίσμα της νομολογίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Μαΐου 2000, C-359/98 P, Ca'Pasta κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-3977, σκέψεις 30 έως 32 και 36 έως 39· απόφαση Astipesca κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 142 ανωτέρω, σκέψη 141), πρόκειται για δυσμενή πράξη, την οποία η SAEV μπορούσε να προσβάλει εμπροθέσμως, πράγμα το οποίο εντούτοις δεν έπραξε. Κατά συνέπεια, η απόφαση περί αναστολής της συνδρομής κατέστη απρόσβλητη έναντι της SAEV.

213 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι μολονότι, βεβαίως, η αγωγή αποζημιώσεως, που στηρίζεται στο άρθρο 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, είναι αυτοτελής στο πλαίσιο των μέσων έννομης προστασίας του κοινοτικού δικαίου, οπότε το απαράδεκτο του αιτήματος ακυρώσεως δεν συνεπάγεται, αφεαυτού, το απαράδεκτο του αιτήματος αποζημιώσεως (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 1995, Τ-514/93, Cobrecaf κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995,

σ. II-621, σκέψη 58, και την παρατεθείσα νομολογία), η αγωγή αποζημιώσεως κρίνεται, πάντως, απαράδεκτη όταν με αυτή ζητείται στην πραγματικότητα η ανάκληση ατομικής αποφάσεως που έχει καταστεί απρόσβλητη και η οποία θα είχε ως αποτέλεσμα, αν γινόταν δεκτή, την εξαφάνιση των εννόμων αποτελεσμάτων της εν λόγω αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 1986, 175/84, Krohn κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 753, σκέψεις 32 και 33· αποφάσεις Cobrecaf κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 59, και Astipesca κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 142 ανωτέρω, σκέψη 139).

214 Κατά συνέπεια, είναι απαράδεκτο το αίτημα αποζημιώσεως με το οποίο ζητείται η καταβολή ποσού αντιστοιχούντος σε εκείνο που αντιπροσωπεύουν τα δικαιώματα τα οποία στερήθηκαν οι ενάγουσες εξ αιτίας αποφάσεως που κατέστη απρόσβλητη (απόφαση Cobrecaf κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 213, σκέψη 60), καθώς και το αίτημα αποζημιώσεως που αφορά την καταβολή τόκων υπερημερίας σχετικών με το ως άνω ποσό (αποφάσεις Cobrecaf κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 213, σκέψη 62, και Astipesca κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 142 ανωτέρω, σκέψη 140).

215 Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες προτείνουν δύο μεθόδους για να υπολογιστεί η ζημία που προκύπτει από την παράνομη αναστολή της συνδρομής (βλ. ανωτέρω σκέψη 204). Εντούτοις, πρόκειται κάθε φορά για μέθοδο που αφορά τον υπολογισμό των τόκων που οφείλονται επί του ποσού του υπολοίπου της ενισχύσεως. Κατά συνέπεια, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το αίτημα αποζημιώσεως που στηρίζεται στον ισχυρισμό ότι η αναστολή της συνδρομής υπήρξε παράνομη αφορά, στην πραγματικότητα, την καταβολή ποσού που προορίζεται να αντισταθμίσει τις έννομες συνέπειες που παρήγαγε η απόφαση περί αναστολής, δηλαδή τις συνέπειες της καθυστερήσεως στην καταβολή του εν λόγω υπολοίπου, έννομες συνέπειες που η ακύρωση της αποφάσεως αυτής μετά από εμπροθέσμως ασκηθείσα επιτυχή προσφυγή ακυρώσεως θα εξαφάνιζε κατόπιν των μέτρων εκτελέσεως που οφείλει να λάβει η Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 233 ΕΚ (απόφαση Astipesca κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 142 ανωτέρω, σκέψη 146).

216 Επομένως, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας που υπομνήστηκε στις σκέψεις 213 και 214 ανωτέρω, η αγωγή πρέπει να κριθεί απαράδεκτη στο μέτρο που αφορά τη ζημία που προκλήθηκε από τον προβαλλόμενο παράνομο χαρακτήρα της σιωπηρής αποφάσεως περί αναστολής που έλαβε η Επιτροπή έναντι της SAEV.

217 Προκειμένου περί της μικτής εταιρίας VASA, οι ενάγουσες παρατηρούν ότι τα δικαιώματά της άμυνας προσβλήθηκαν, εφόσον η εταιρία αυτή δεν διατύπωσε τις απόψεις της κατά τη διαδικασία που προηγήθηκε της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως στην υπόθεση Τ-126/01.

218 Πρέπει, πάντως, να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή δεν έλαβε απόφαση περί μειώσεως της συνδρομής που χορηγήθηκε στη VASA. Η προσβαλλόμενη απόφαση στην υπόθεση Τ-126/01 απευθύνεται, πράγματι, μόνο στον κοινοτικό εφοπλιστή SAEV.

219 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι από το άρθρο 3, παράγραφος 2, του πρωτοκόλλου Ι της συμφωνίας για την αλιεία προκύπτει ότι η κοινοτική συνδρομή που χορηγείται από την Επιτροπή στις μικτές εταιρίες καταβάλλεται στην αρμόδια αρχή της Αργεντινής, η οποία θέτει τους όρους διαθέσεως και διαχειρίσεως της συνδρομής. Ενώ, όσον αφορά τη συνδρομή που χορηγήθηκε στον κοινοτικό εφοπλιστή, η διαδικασία αιτήσεως και καταβολής της συνδρομής πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 4, του εν λόγω πρωτοκόλλου, να είναι σύμφωνη προς τις σχετικές κοινοτικές διατάξεις, η διαδικασία αιτήσεως και καταβολής της συνδρομής που χορηγείται στις μικτές εταιρίες, οι οποίες είναι εταιρίες της Αργεντινής, διέπεται από τις διατάξεις του δικαίου της Αργεντινής.

220 Για τον λόγο αυτόν, με έγγραφο της 23ης Απριλίου 2001, η VASA απηύθυνε στην αρμόδια αρχή της Αργεντινής αίτημα καταβολής του υπολοίπου της συνδρομής. Εφόσον η VASA θεωρεί, με το έγγραφο αυτό, ότι το περιεχόμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως στην υπόθεση Τ-126/01 «δεν έθιξε το νόμιμο δικαίωμά της στην καταβολή του υπολοίπου που οφείλεται στη μικτή εταιρία της Αργεντινής», δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι η διαδικασία μειώσεως της συνδρομής που κινήθηκε κατά της SAEV και κατέληξε στην έκδοση σιωπηρής αποφάσεως περί αναστολής έναντι της SAEV της προκάλεσε ζημία.

221 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι το αίτημα αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του αιτήματος αποσύρσεως εγγράφου

222 Στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-44/01, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το σχέδιο αποφάσεως περί μειώσεως της συνδρομής που προσκόμισαν οι ενάγουσες ως παράρτημα 24 του δικογράφου της αγωγής δεν αντιστοιχεί στο κείμενο το οποίο εγκρίθηκε από τη μόνιμη επιτροπή διαρθρώσεων της αλιείας στις 20 Νοεμβρίου 2000 και θεσπίστηκε, στη συνέχεια, από την Επιτροπή στις 19 Μαρτίου 2001. Πρόκειται για εσωτερικό υπόμνημα το οποίο μπορεί να παρασύρει το Πρωτοδικείο σε εσφαλμένη εκτίμηση. Η Επιτροπή ζητεί, κατά συνέπεια, να αποσυρθεί από τον φάκελο το παράρτημα 24.

223 Πάντως, δεδομένου ότι το Πρωτοδικείο δεν στηρίχθηκε στο επίδικο έγγραφο προκειμένου να αποφανθεί επί της υπό κρίση διαφοράς, παρέλκει η απόφανση επί του αιτήματος της Επιτροπής (βλ. υπό την έννοια αυτή, την απόφαση Branco κατά Επιτροπής, παρατεθείσα στη σκέψη 174 ανωτέρω, σκέψεις 116 και 117).

Συμπέρασμα

224 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι οι προσφυγές στις υποθέσεις Τ-44/01, Τ-119/01 και Τ-126/01 πρέπει να απορριφθούν.

Επί των δικαστικών εξόδων

225 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν, πρέπει, ενόψει των αιτημάτων της Επιτροπής, να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Οι υποθέσεις Τ-44/01, Τ-119/01 και Τ-126/01 συνεκδικάζονται για την έκδοση κοινής αποφάσεως.

2) Απορρίπτει τις προσφυγές.

3) Καταδικάζει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Lenaerts Azizi Jaeger

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 3 Απριλίου 2003.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

K. Lenaerts